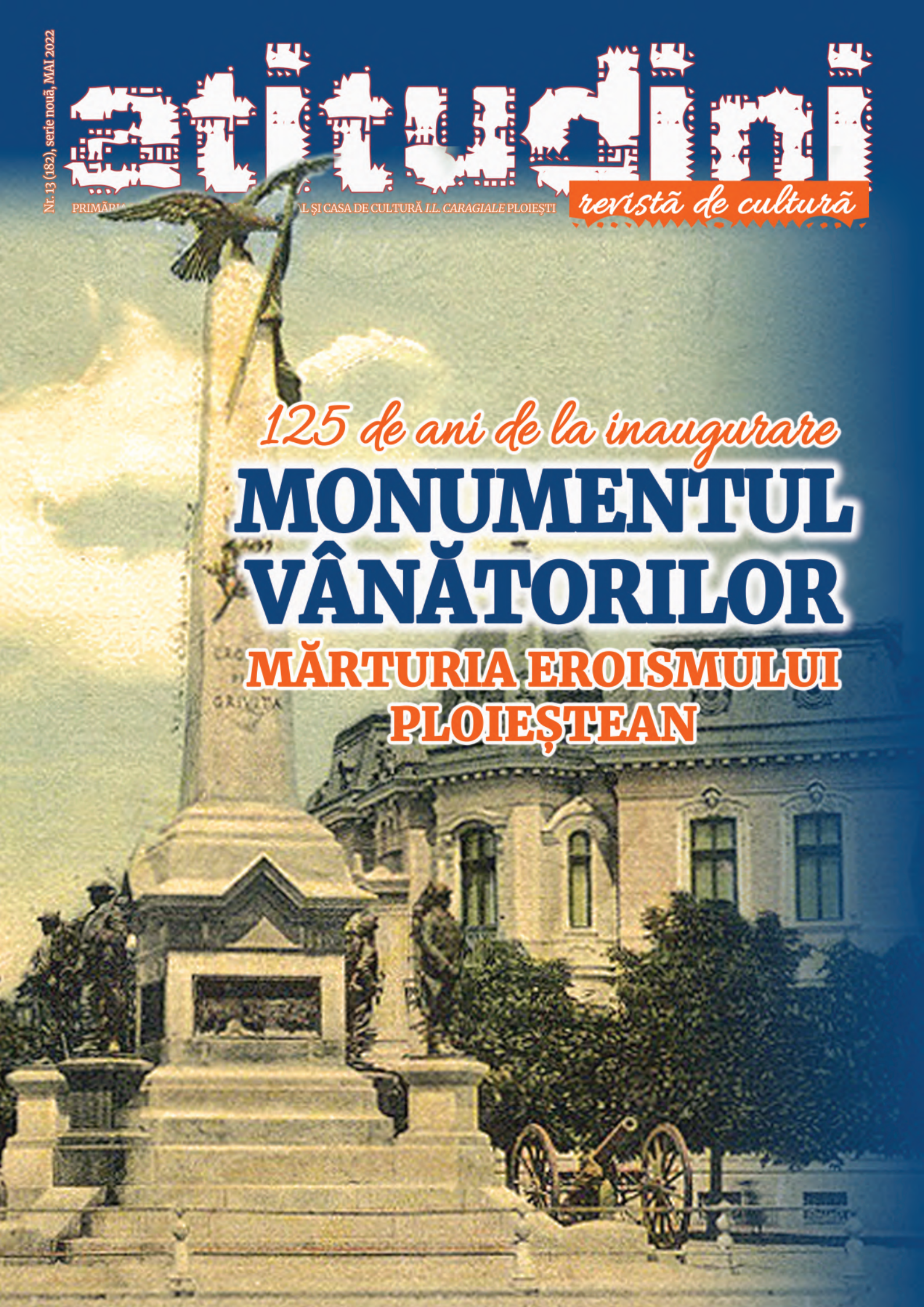

125 de ani de la inaugurare
**MONUMENTUL
VÂNĂTORILOR**
**MĂRTURIA EROISMULUI
PLOIEȘTEAN**

atitudini

revistă de cultură

Publicație editată de **Primăria Municipiului Ploiești, Consiliul Local Ploiești și Casa de Cultură Ion Luca Caragiale a Municipiului Ploiești**

Directorul Casei de Cultură:
Marian Dragomir

Redactor-șef:
Dan Gulea

Colaboratori permanenți:
Constantin Abăluță,
Ion Bogdan Lefter,
Magda Răduță,
Diana Rînciog

Redacție:
Mihai Ioachimescu (sport), Luiza-Antonela Bunbănac (Arte)

Social media:
Mihai Rada

Corectură:
Marius Dumitru

Layout&DTP:
Georgiana Kelemen

Colaboratorii pot trimite textele numai în format electronic. Autorii care doresc să fie recenzați în paginile revistei sunt rugați să expedieze cărțile pe adresa redacției. (Ploiești, Piața Eroilor nr. 1A, etaj VII)

Telefon: 0244.578.148
Site: www.casacultura.ro
Facebook: facebook.com/atitudiniploiesti
Email: revistaatitudini@gmail.com

Tipar: SC 2M Digital SRL
ISSN: 1584-0832

Responsabilitatea pentru conținutul opiniilor, argumentelor sau părerilor aparține, în exclusivitate, autorilor. Materialele primite, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază. Redacția revistei nu împărtășește întotdeauna ideile conținute în textele publicate.

2-3

12-13

16-17

20

24

Argument

Dan GULEA, *Primul an* - **PAG. 1**

Istorie

Lucian VASILE, *Monumentul Vânătorilor – mărturia eroismului ploieștean* - **PAG. 2-3**
Tudor VIȘAN-MIU, *10 Mai: sărbătoarea care a traversat epocile* - **PAG. 4**
Codruț CONSTANTINESCU, *Constituirea cimitirului militar sovietic de la Sinaia* - **PAG. 5-7**

Bibliografie

Bibliografia ATITUDINI, mai 2021-aprilie 2022 (I) - **PAG. 8-11**

Eveniment

Trenul Regal la Ploiești – 10 mai 2022 - **PAG. 12-13**

Întâmplări cu oameni și lucruri

Constantin ABĂLUȚĂ, *Despărțirea* - **PAG. 14-15**

World literature

Magda RĂDUȚĂ, *Relecturi sadoveniene: între metaficțiune și iluzia realismului (II)* - **PAG. 16-17**
Diana RÎNCIOG, *Repere francofone: Să îl (re)citim pe Montaigne, este o adevărată „igienă a spiritului” ...* - **PAG. 18-19**

Arte

Luiza-Antonela BUNBĂNAC, *O privire asupra artei sacre* - **PAG. 20**

Actualitatea culturală

Atelierul de chimii stilistice/ Mircea Angheliescu/ Revolta unui cobai - **PAG.21-22**

Ace

Ion Bogdan LEFTER, *Un boicot personal și alte gânduri despre „rețelele sociale”* - **PAG. 23**

Sport

Mihai IOACHIMESCU, *Baschet. CSM Ploiești bate la ușa marii performanțe* - **PAG. 24**

SCANEAZĂ
CODUL QR

și intră pe site-ul Casei de Cultură Ion Luca Caragiale a Municipiului Ploiești

PRIMUL AN

Dan Gulea

Temele primului an al noii serii *ATTUDINI* au realizat un dialog echilibrat între local și național; e adevărat că uneori am dat dovadă de prea mult optimism, de pildă, în cazul anchetei din vara trecută, despre „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemia COVID-19”, un subiect care a fost abordat „mai devreme” cu un an, dar care a conturat puncte de vedere ale unor voci de profesori sau manageri de cultură din București, Cluj, Iași – sau Shanghai ori Ierusalim, dar și Câmpina și, desigur, Ploiești.

Urmărind evoluția literaturii noastre, revista a publicat o serie de avanspremiere editoriale ale unor scriitori clasici, de la I.L. Caragiale la Titu Maiorescu (acesta din urmă, văzut din perspectiva de ministru al învățământului), dar și din autori contemporani din toate generațiile, privilegiind de fiecare dată partea cea mai dinamică a unei opere, laboratorul de creație al autorului: Simona Popescu, Șerban Foarță, Radu Țuculescu, Deniz Ottay, Iulian Ciocan, Margento (Chris Tanasescu) au deschis ușile acestui laborator personal.

Din punctul de vedere al actualității cultural-sociale, au avut amabilitatea să răspundă întrebărilor noastre conștiințe civice precum Ana Blandiana, Nicolae Noica, Armand Goșu sau Bogdan Murgescu.

Un punct special în anul care a trecut a fost dat de dna profesoară Petruța Stan, care ne-a pus la dispoziție pagini din arhiva inedită a lui Miron Radu Paraschivescu, de la jurnal intim la corespondență, revista *ATTUDINI* inițiind astfel o campanie națională de publicare a

ineditelor singularului autor, la care au răspuns publicații de prim-rang din presa noastră culturală – în ordine cronologică: *Apostrof* (Cluj), *Viața românească* (București) și *România literară* – cea mai reprezentativă revistă a Uniunii Scriitorilor din România. Prin intermediul acestui „serial” marca *ATTUDINI* din presa culturală națională (februarie-mai 2022) se pot afla noi știri despre viața și laboratorul de creație al unor mari scriitori și ale unor mari personalități culturale din secolul al XX-lea (în ordinea publicării): Radu Petrescu, Gellu Naum, Norman Manea, Leonid Dimov, Virgil Mazilescu, Lucian Pintilie, Radu Cosașu, Maria-Luiza Cristescu, Tașcu Gheorghiu, Titus Popovici, Ioan Alexandru, Constantin Țoiu, Matei Călinescu, Ion Caraion.

Relația specială dintre literatură și arte vizuale, la care au participat de-a lungul timpului nume din istoria noastră culturală, este ilustrată de un autor special, Constantin Abăluță, care și-a gândit încă de la debut (1964) aparițiile și din punct de vedere vizual, realizând coperte și grafică sau desen pentru propriile volume; la *ATTUDINI* susține rubrica de proză „Întâmplări cu oameni și lucruri”, dar și ilustrează adesea coperta a IV-a cu acuarele inconfundabile.

Și comentariul de actualitate este asigurat de o voce specializată – ce se exprimă de această dată în registru informal: teoreticianul postmodernismului, creatorul unor concepte culturale precum cel de neomodernism, analistul politic Ion Bogdan Lefter are o rubrică intitulată „Ace”, cu observații despre actualitatea noastră cea de toate zilele – sau cul-

tural-socială, cum îi ziceam.

În aceeași tematică a actualității poate fi cuprins și numărul din martie 2022, cu fotoreportajul de război al lui Taras Dzyubansky, profesor la Universitatea Catolică din Lvov (obținut prin intermediul bunului cunoscător al relațiilor culturale instituționale Marian Dragomir, directorul Casei de Cultură „I.L. Caragiale”), fotoreportaj ce a reprezentat o exclusivitate națională în acest context dramatic al Ucrainei.

Pentru orice revistă locală există însă riscul căderii în provincialism, ori de câte ori actualitatea locală este considerată o valoare supremă; am încercat, de-a lungul acestui an, să evităm pe cât posibil această zonă a provincialismului cultural, zonă care, e adevărat, nu scutește aprioric nicio publicație.

Oricine poate evalua activitatea *ATTUDINI*, dacă va consulta și „Bibliografia” revistei, pe care o publicăm începând cu acest număr. Rămâne de văzut în ce măsură aceste direcții pe care le-am schițat mai sus, de publicare a literaturii inedite valoroase din toate generațiile, de înregistrare a comentariului social-politic, de prețuire a înaintașilor, sunt apreciate și considerate relevante pentru dimensiunea culturală a orașului.

MONUMENTUL VÂNĂTORILOR – MĂRTURIA EROISMULUI PLOIEȘTEAN

Lucian Vasile

„Suntem o națiune de sine stătătoare” declara, la 9 mai 1877, ministrul de externe Mihail Kogălniceanu, pregătind actul istoric de a doua zi, când domnitorul Carol I proclama oficial independența României. Ruperea definitivă de Înalta Poartă trebuia însă consfințită pe câmpul de luptă, iar câteva luni mai târziu, la sfârșit de august, trupele române se confruntau la sud de Dunăre cu armatele otomane. Sângeroase și dificile, operațiunile de cucerire a redutelor Grivița 1 și Plevna au avut sorti de izbândă numai datorita curajului și sacrificiului soldaților și ofițerilor români. Iar printre cei care s-au luptat și s-au jertfit pentru câștigarea independenței s-au aflat și trupele Batalionului II Vânători de la Ploiești.

Treisprezece ani mai târziu, la 1890, tânărul Ioan Gr. Sorescu din Ploiești a avut inițiativa de a ridica un monument în amintirea soldaților și ofițerilor prahoveni care au luat parte la luptele de la Grivița. Primul pas a fost formarea unui comitet de inițiativă care a lansat o subscripție publică. S-au trimis apoi sute de cereri către diferite personalități naționale și s-au organizat baluri și tombole pentru strângerea fondurilor necesare construirii celui de-al doilea monument dedicat Independenței României, după cel de la Tulcea, care încă nu era finalizat la acel moment. Anul următor s-a lansat un concurs public, iar în 1892 avea loc prezentarea machetelor propuse de o serie de artiști români. Juriul, format din personalități precum scriitorul B.P. Hasdeu,

generalul Grigore Cantilli sau arhitectul Ion N. Socolescu, a decis că cea mai potrivită propunere este a tânărului sculptor Georgio Vasilescu. Varianta sa prevedea un soclu amplu, în colțurile căruia să fie patru lei, iar deasupra sa un alt soclu, mai redus ca dimensiuni, din care să se ridice o coloană. La baza ei trebuia amplasată statuia unui vânător ce ținea în mâna dreaptă o sabie, iar cu stânga ridica drapelul tricolor. În vârful coloanei urma instalată o acvilă cu aripile deschise, iar peste ea o statuie feminină, reprezentând victoria, având în mâna dreaptă coroana de lauri. Din fericire, membrii juriului au solicitat modificarea acestei propuneri foarte încărcate, ajungându-se la varianta existentă și astăzi: un obelisc de granit amplasat pe un soclu având la bază câteva trepte ce amplifică mărimea monumentului. În vârf urma să fie instalat un vultur de bronz, cu un stindard în cioc, iar pe fațetele obeliscului aveau să fie instalate două plăci de bronz: una reprezentând o scenă de luptă de la Grivița, iar cealaltă o reprezentare alegorică a victoriei. În colțurile monumentului urmau să fie amplasate statuile a patru vânători asemenea celor care luptaseră pentru cucerirea redutelor de la sud de Dunăre.

Au existat discuții aprinse cu privire la locul cel mai potrivit pentru amplasarea lucrării: unii au propus să fie în fața Gării de Sud, în timp ce alții au sugerat o zonă cât mai centrală, preferabil în imediata apropiere a Palatului Băilor Municipale. În cele din urmă, s-a decis poziționarea sa în rondul dinspre nord al Bulevardului, unde exista loc suficient pentru o amplă perspectivă. Monu-

mentul a fost realizat în Italia, iar în timpul transportului unele bucăți au fost avariate, fiind necesare lucrări de reparații. Asta a întârziat inaugurarea monumentului, prevăzută inițial pentru 1896, apoi pentru 10 mai 1897, de ziua națională și amânată încă o dată pentru 30 august 1897, când se împlineau 20 de ani de la cucerirea Griviței. În cele din urmă, Monumentul Vânătorilor a fost inaugurat abia la 12 octombrie 1897, în prezența Regelui Carol I și în cadrul unei ample festivități la care au luat parte veteranii de la 1877, în frunte cu Nicolae Pruşanu.

Orientat spre Gara de Sud, una dintre principalele stații feroviare ale Vechiului Regat, Monumentul Vânătorilor era, pentru orice călător în Ploiești, o mărturie a eroismului ostașilor prahoveni care s-au luptat și s-au sacrificat pentru independența României. De altfel, grupul statuar a fost repede asimilat de comunitatea locală, atât prin simbolismul său, cât și prin faptul că era locul unde se organizau diferite evenimente locale, de la sărbătorirea zilei naționale de 10 mai la bătăile cu flori de la Bulevard.

Monumentul Vânătorilor a suferit primele distrugerii în iarna lui 1916, odată cu ocuparea orașului de către trupele Puterilor Centrale. Atunci au dispărut cele două tunuri otomane amplasate în 1897 de-o parte și de-a alta a platformei cu trepte, echipamentul fiind probabil ridicat la cererea armatei otomane. Ulterior, la stăruințele lui Nicolae Pruşanu, unul dintre ultimii veterani, Monumentul a fost supus unor lucrări de restaurare, încheiate în 1927, atunci când se sărbătorea jumătate de veac de la luptele de la

Grivița. Tot atunci, pe latura estică și pe cea vestică a obeliscului au fost amplasate două medalioane de bronz care îi înfățișau pe Regele Carol I și pe Regina Elisabeta.

Dezvoltarea orașului în anii '30 începea să pună în pericol integritatea monumentului: mașinile se înmulțeau și, odată cu ele, și accidente pe bulevard. Așa că, pentru a-l proteja, municipalitatea a decis împrejmuirea monumentului cu rond de vegetație delimitat de un gard de ciment. Măsura nu a fost deloc pe placul ploieștenilor, ba chiar și Nicolae Iorga o numea „o plăcintă mare de flori [trântită] în mijlocul străzii”, așa că, după câțiva ani, s-a revenit la aspectul original. Continuându-se tradiția de dinainte de Primul Război Mondial, în perioada interbelică Monumentul Vânătorilor era locul unde, în fiecare an, de 10 mai, se sărbătorea la Ploiești ziua națională. Unul dintre copiii care luau parte la aceste manifestații era și Alexandru Comănescu, care își amintea că:

„Pe bulevardul cu castanii înfloriți, cam pe la rondul I, se făcea o tribună din lemn, frumos împodobită cu flori și covoare tradiționale și acolo se adunau toate personalitățile locale: primarul, prefectul, directori de instituții, ce avea orașul mai de seamă. De-o parte și de alta, mulțime mare: doamne cu pălării, cu umbreluțe, cu mănuși, cu poșete, iar domnii toți purtau costum cu cravată, iar pe cap purtau pălării. Când apărea fanfara militară, lumea toată se entuziasma și îi primea cu aplauze îndelungi, ținând uneori ritmul muzicii. Însă momentul principal era defila-

Bulevardul cu Monumentul vânătorilor

rea trupelor din garnizoană. Bine, nu toate efectivele, ci numai câteva unități din fiecare armă: cavalerie, infanterie, artilerie... La asta din urmă făceam ochii mari și mă mândream tare: în fruntea unității de artilerie era unchiul meu; călare pe un cal negru și cu sabia scoasă dădea onorul celor din tribuna oficială.”³

Bombardamentele din 1944 au avut un efect dramatic și asupra Monumentului Vânătorilor, care a fost lovit în plin, obeliscul fiind secționat de la jumătate, iar statuile azvârlite pe caldarâmul Bulevardului. După război, ceea ce mai rămăsese din grupul statuar a fost recuperat și depozitat pentru o vreme.

Monumentul Vânătorilor a fost restaurat, fiindu-i însă înlăturate medalioanele regale din 1927, și reinaugurat la 23 august 1954 ca Monument al prieteniei româno-sovietice, dar într-un alt amplasament decât cel original. Vreme de un sfert de secol, acesta s-a aflat în parcul uzinei „1 Mai”, până când, în 1980, a fost mutat din nou în Piața Gării de Sud, unde se află și astăzi.

Cu toate că unele dintre părțile sale s-au pierdut de-a lungul istoriei, iar locul său în imaginarul ploieștean nu mai are poate aceeași greutate ca în urmă cu un secol, Monumentul Vânătorilor rămâne o dovadă și o lecție a eroismului ostașilor prahoveni.

NOTE

¹ Adrian Stan, „Inaugurarea Monumentului Vânătorilor din Ploiești”, în *Țara Bârsei*, 12, 2013, pp. 378-384.

² Nicolae Iorga, „Lipsuri și îndreptări ploieștene”, în Lucian Vasile (editor), *Din vechiul Ploiești*, AEDU, București, 2018, p. 188.

³ Lucian Vasile, „Frumusețea României de altădată. Amintirile lui Alexandru „Puiu” Comănescu”, în Oana Purice (coordonator), *Case, străzi și oameni din Ploieștiul de altădată*, AEDU, București, 2017, p. 59.

10 Mai: sărbătoarea care a traversat epocile

Tudor Vișan-Miu

Ziua de 10 Mai este înnodată în istoria modernă a României ca o dată-semnal pe care generația pașoptistă a înscris-o, în drumul spre un stat european, ca un reper călăuzitor.

La 10/22 mai 1858 era deschisă Conferința de la Paris privind organizarea Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei. Rezoluția marilor puteri de la acel moment a fost valorificată de elita politică românească în spiritul cel mai vizionar, solidarizându-se și la Iași, și la București pentru a alege același domn: Alexandru Ioan Cuza. La 10/22 mai 1859 începeau, la Focșani, lucrările Comisiei Centrale menite să unifice legislația principatelor.

Ziua de 10 Mai se impune ca sărbătoare națională în momentul în care, la 10/22 mai 1866, principele Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, intrat în București, a depus jurământul ca domn al României. Monarhia românească, odată cu Carol I, devine ereditară – spre deosebire de ipostaza anterioară în care soarta unirii fusese legată de lungimea vieții principelui Cuza.

Dacă aducerea „prințului străin” – cerută în adunările din Moldova și Valahia ale anului 1857 – ar fi fost un scop în sine, 10 Mai ar fi rămas în istorie, poate, doar ca Ziua Întemeierii Dinastiei. Dar, despărțindu-se de unele voci prudente, pentru care „suzeranitatea otomană” nu era o piedică, ci o garanție de securitate, oamenii vizionari ai vremii și-au întemeiat pe Coroană cea mai curajoasă acțiune politică: proclamarea Independenței. La adăpostul Zilei Dinastiei, parlamentarii au votat, în ajun de 10/22 mai 1877, legile care desăvârșeau ruperea legăturilor cu Poarta. Plata tributului era oprită, valoarea sa bugetară fiind investită în Armată, iar vechiul „Ordin al Unirii”, pe care Cuza Vodă încercase să-l creeze la 24 ianuarie 1864, renăștea, acum, ca Ordinul „Steaua României” – simbol al neatârării.

Contra unor interpretări recente (greșite și răuvoitoare), care au văzut în asta o formă de obediență față de Tron, proclamarea Independenței în Parlament a fost asociată în mod conștient de Ziua Dinastiei - care, de la bun început, o prevestise – de cei care, la 1866, au legat destinele țării de numele lui Carol I. Când, la 10/22 mai 1881, Carol I era încoronat rege al României, guvernul s-a străduit să ofere Europei, prin intermediul acestor momente festive, o imagine convingătoare asupra unui stat național care își câștigase locul între regatele continentului.

Faima zilei de 10 Mai a depășit granițele României. În ajun de 10/23 mai 1905, ministrul plenipotențiar de la Constantinopol, Alexandru Emanuel Lahovari, o folosi-se pentru a-l presa pe sultanul Abdul-Hamid al II-lea să

semneze decretul prin care aromânii din Imperiul Otoman erau cunoscuți drept o comunitate etnică protejată („milet”). De atunci, 10 Mai a devenit și Ziua Aromânilor. Un an mai târziu, în 1906, aromânii erau reprezentați - ca și ardelenii și basarabenii – la Expoziția Națională prilejuită de jubileul de 40 de ani de domnie al regelui Carol I.

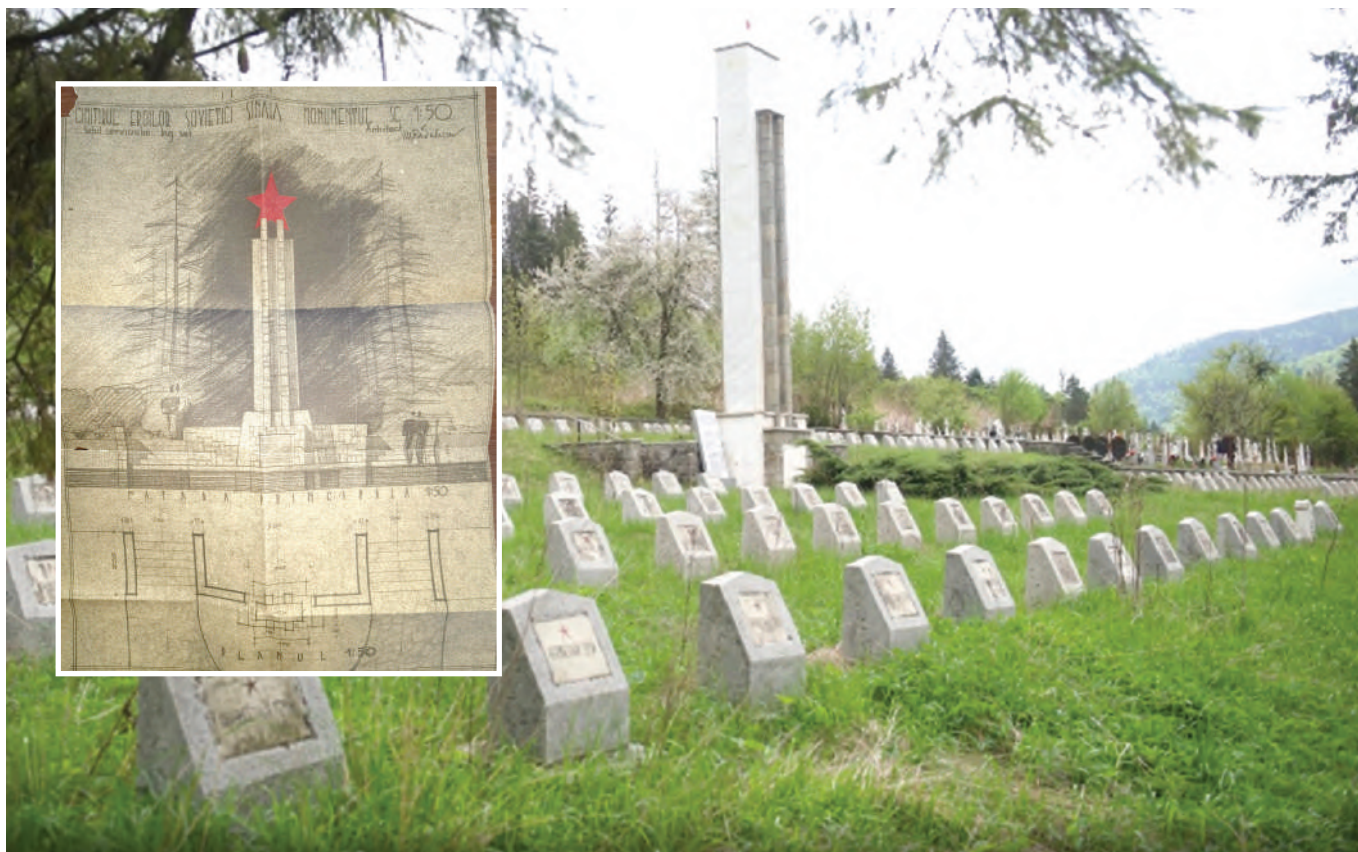
Parada națională din ziua de 10 Mai oferea populației prilejul de a se imersa într-o atmosferă festivă. Vremea de la apogeul primăverii atrăgea oamenii să iasă pe străzi pentru a participa la sărbătoare. În anii Războiului de Întregire, 10 Mai a fost – în 1917 și 1918, sub regele Ferdinand I – un moment de unitate pentru românii care, văzându-și jumătate din țară ocupată, sperau că prin sacrificiile lor vor realiza o Românie Mare.

În timpul său, regele Carol al II-lea a adăugat paradei de 10 Mai „Săptămâna Bucureștilor”, care a adus capitalei locuri emblematice precum Muzeul Satului (1936), statuia ecvestră a regelui Carol I (1939) și statuia ecvestră a regelui Ferdinand I (1940) – cea din urmă întârziind încă să fie recuperată în peisajul urban al capitalei.

Ziua de 10 Mai a rămas un far luminos și în anii celui de-Al Doilea Război Mondial. Regele Mihai, care și-a primit bastonul de mareșal al Armatei Române în această zi, în anul 1941, s-a aflat, începând din 1945, în situația dificilă în care în vecinătatea lui 10 Mai s-a introdus o sărbătoare a ocupantului, acel „9 mai” creat în mod artificial de Armata Sovietică pentru a se delimita de Ziua Victoriei – 8 mai – așa cum fusese sărbătorită de aliații anglo-americani. Ca atare, parada de 10 Mai a supraviețuit războiului doar până în 1947, an în care suveranul a hotărât ca aceasta să nu se mai desfășoare – costurile organizării ei fiind direcționate înspre populația nevoiașă.

În anii regimului comunist, 10 Mai a fost sărbătorit de românii din exil ca o zi dătătoare de speranță într-un viitor în care România va redeveni liberă. Momente notabile s-au petrecut în Statele Unite ale Americii, unde activa Comitetul Național Român. În 1954, președintele Dwight Eisenhower a adresat poporului român un mesaj cu prilejul „Zilei Independenței”. În același an, pentru prima dată în istoria Senatului American, ședința din ziua de 10 Mai a fost deschisă cu rugăciunea unui preot ortodox român.

10 Mai a fost recuperată ca sărbătoare națională târziu, abia anul trecut legiuitorul român recunoscându-i semnificațiile de „Zi a Independenței” și de „Zi a Românității Balcanice”. Traversând epocile, 10 Mai evocă avatarul cel mai viguros al statului român modern – purtând chipul unei națiuni demne de la care, astăzi, avem de învățat.

Constituirea cimitirului militar sovietic de la Sinaia

Codruț Constantinescu

În anul 1947 autorităților județene, conduse deja de doi ani de comuniști, le-a fost ordonat de către Ministerul de Interne, care se afla sub influența Comisiei Aliate de Control, dominată de sovieticii de la București, să înceapă rapid constituirea unor cimitire militare sovietice. Miza era ușor de intuit. Prefectura Prahova alocă o parcelă lângă Cimitirul Militar din Sinaia, care poate fi văzută și azi de pe DN1 (partea dreapta cum se vine dinspre Câmpina), unde deja erau înhumați militari români din Primul Război Mondial, pentru a-i aduce pe soldații sovietici morți în Prahova și care erau îngropați aiurea, prin diverse

sate. Se solicita înființarea acestor cimitire fie pe bulevardele centrale ale orașelor reședință de județ, fie în așezări „cât mai pitorești”. Reînnumirea trebuia să se facă numai după reinventarierea rămășițelor, stabilirea numelui și gradului militarului sovietic. Cel mai pitoresc oraș din Prahova era și este fără îndoială, Sinaia. La intrare în acest oraș fusese identificată o suprafață de teren de 3.000 mp (60 metri front stradal, la Șoseaua București-Predeal, actualul DN1, cude 50 metri lungime) peste drum de cimitirul civil, care aparținea Eforiei Spitalului din București, care a fost obligată să-l cedeze. Deci informația

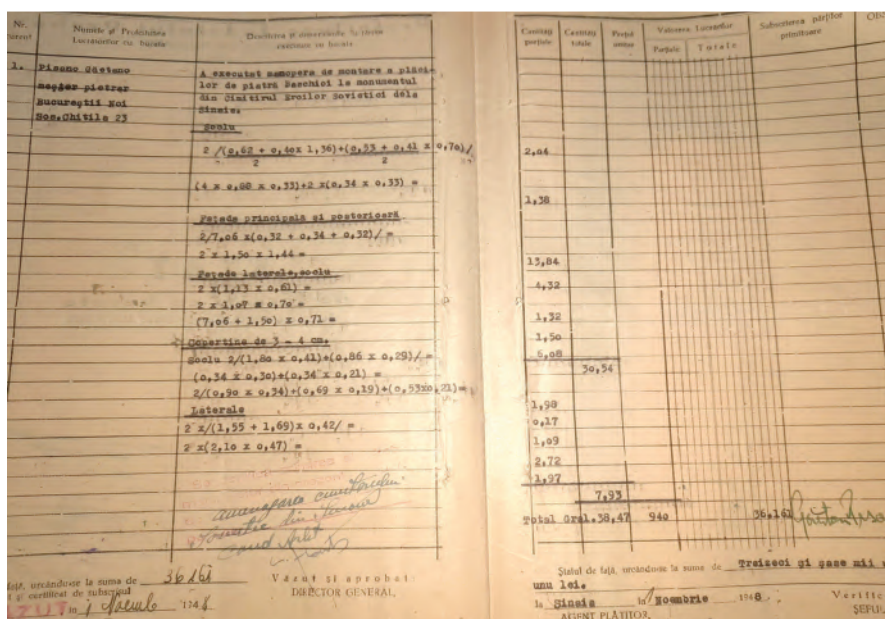
din volumul *Jertfele prahovenilor. Monumentele recunoștinței* care oferă anul 1954 drept cel al înființării cimitirului sovietic de la intrare în Sinaia nu este corectă. Realizat din beton și marmură, monumentul are în terminația obeliscului o stea cu 5 colțuri vopsită în roșu. Pe placa comemorativă este montată secera și ciocanul cioplit și inscripționat următorul text în limba rusă “Veșnică slavă eroilor sovietici căzuți vitejește în lupta contra Germaniei hitleriste în anul 1944”. În acest cimitir au fost înhumați militarii sovietici care mai degrabă au murit după septembrie 1944. În Prahova sovieticii nu au dus lupte prea dure cu germanii, căci, atunci când au sosit, terenul era curățat în mare măsură

de Armata Română. Din rapoartele preturilor plaselor din Prahova nu apar prea mulți miliari sovietici înhumați în județ (iar la Văleni nici măcar unul). În acest context, preturile erau mobilizate pentru a-i identifica. Nu erau atât de mulți. Relevant pentru ceea ce s-a întâmplat în august 1944 în Prahova este răspunsul preturii plasei Poienarii Burchii care, încurcată și confuză, răspundea că la Hăbud se aflau îngropați doi ostași sovietici, dar și „3 prizonieri ruși înrolați în armata germană împușcați de ostașii sovietici pe teritoriul comunei Hăbud și înmormântați de cetățenii comunei.” Este vorba de acele trupe de auxiliari voluntari (Hiwi) înrolați în Wehrmacht (după cum am văzut, câteva unități erau în 1944 în Prahova), care nici măcar nu au mai ajuns în Gulag, fiind executați sumar în Prahova. Puțin probabil ca acești trădători ai lui Stalin să fi fost îngropați alături de eroii Armatei Roșii.

Cei mai mulți eroi sovietici muriseră în plasa Sinaia (85), 40 fiind deja îngropați la Sinaia și 31 la Predeal. Germanii în retragere încercaseră, fără succes, să încetinească avansul Armatei Roșii, în ideea de a stabili o linie defensivă în Ardeal. La

Filipeștii de Târg erau nouă. Întreprinderile din județ erau obligate să contribuie „benevol”. Întreprinderea Costinescu din Sinaia oferea 24 m.p de scânduri și 150 kilograme de cuie pentru a se realiza 180 de coșciuge, număr care oferă informații despre numărul total al sovieticilor morți în Prahova. Fabrica de Cement din Comarnic oferea două vagoane de ciment, iar cea din Azuga alte cinci tone de ciment. Prefectura îl delega pe arhitectul-șef al județului, un anume Mihail Rădulescu, să se mute la Sinaia pentru a supraveghea derularea lucrărilor la Cimitirul Eroilor Sovietici (ceea ce spune multe despre urgența lui). El este și cel care a trasat planurile și cel care semnează schița obeliscului. Comandamentul Sovietic din București ordonase ca cimitirul să fie inaugurat în noiembrie 1947 și putem bănui că acest eveniment a avut loc la 7 noiembrie. După ceremonii și discursuri, a avut loc banchetul la restaurantul hotelului Parc din Sinaia care a costat 56.300 de lei. Prefectul trimitea factura Direcțiunii Căii Ferate Ploiești-Vălenii de Munte, care încă se afla în subordinea autorităților județene. După proclamarea RPR în 1948,

cultul deșantat pentru ocupant nu mai avea nicio opreliște, așa că cimitirele militare sovietice căpătau o importanță și mai mare, România fiind și oficial un satelit al Uniunii Sovietice. Prefectura Prahova comunica M.A.I. că în cimitirul de la intrare din Sinaia se aflau înhumați 219 Eroii Sovietici (cu majuscule în text), fiecare având o placă de beton pe care era inscripționat numele. Tipic românesc, chiar dacă el fusese inaugurat în noiembrie 1947, lucrările nu fuseseră terminate și au fost reluate în 1948. Un fost Maior Erou Sovietic fusese înhumat la Sinaia, după ce fusese inițial înmormântat într-o grădiniță din Piața Stalin (în perioada interbelică, dar și, acum, Piața Unirii). În toamna aceluiași an, obeliscul decorat cu o stea roșie standard fusese înălțat în mod suplimentar cu încă doi metri! Costul total era de 2.100.000 lei, din care Ministerul de Interne acoperea 480.000 de lei. Fiind amplasat pe o șosea extrem de importantă, care ducea spre Transilvania, nu e de mirare că cimitirul se afla în atenția autorităților sovietice de ocupație. În 1947 un delegat sovietic și-ar fi manifestat nemulțumirea pentru că un avion machetă (probabil un avion sovietic în miniatură) dispăruse din cimitir, „lucru care s-a refăcut imediat”. Prevăzător, prefectul comunist a instalat două reflectoare care luminau puternic pe timp de noapte întregul ansamblu memorial, atât pentru a-l pune în evidență, cât și pentru a preîntâmpina posibile vandalizări. În 1948 mai fuseseră descoperite două morminte ale unor soldați sovietici la Valea Călugărească și unul la Câmpina. Interesant este că în 1946 (sau poate chiar după 23 august 1944) apăruse ideea de a constitui un cimitir militar american în satul Poiana Țapulului (în perioada interbelică era comună de sine stătătoare, abia în 1950 a fost

lucrari la cimitirul sovietic

atașat orașului Bușteni). De la Ministerul Afacerilor Interne s-ar fi primit în acest sens suma de 150 milioane de lei. Pe lângă cimitirul propriu-zis, trebuia ridicat și un monument dedicat aviatorilor americani doborâți deasupra României sau morți prin spitale. Prefectul din mai 1946 ordona începerea lucrărilor. În noul context al războiului rece și instaurării regimului RPR, ansamblul american nu a mai fost finalizat. Se pare că americanii, spre deosebire de britanici (vezi cimitirul aviatorilor R.A.F. de la Ciolpani), au preferat să-și repatrieze pe calea aerului morții, în România neexistând niciun cimitir militar american. Conform unei liste publicate pe siteul Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, în Bușteni există doar o parcelă de onoare în cadrul cimitirului civil, unde sunt îngropați militari căzuți în Primul Război Mondial și al Doilea.

Astfel de informații sunt importante având în vedere contextul delicat în care ne aflăm. Uneori, din nefericire, cimitirele militare au rămas ostatece în teritoriul inamic, de aceea vandalizarea lor nu este deloc o soluție. Inscripționarea literei Z pe mormintele sovietice de la Moțca, din județul Iași (morți probabil în cadrul ofensivei Iași-Chișinău din martie 1944) i s-a răspuns de către necunoscuți de orientare putinistă cu vandalizarea Cimitirului militar al Armatei Regale Române de la Fălești din Republica Moldova.

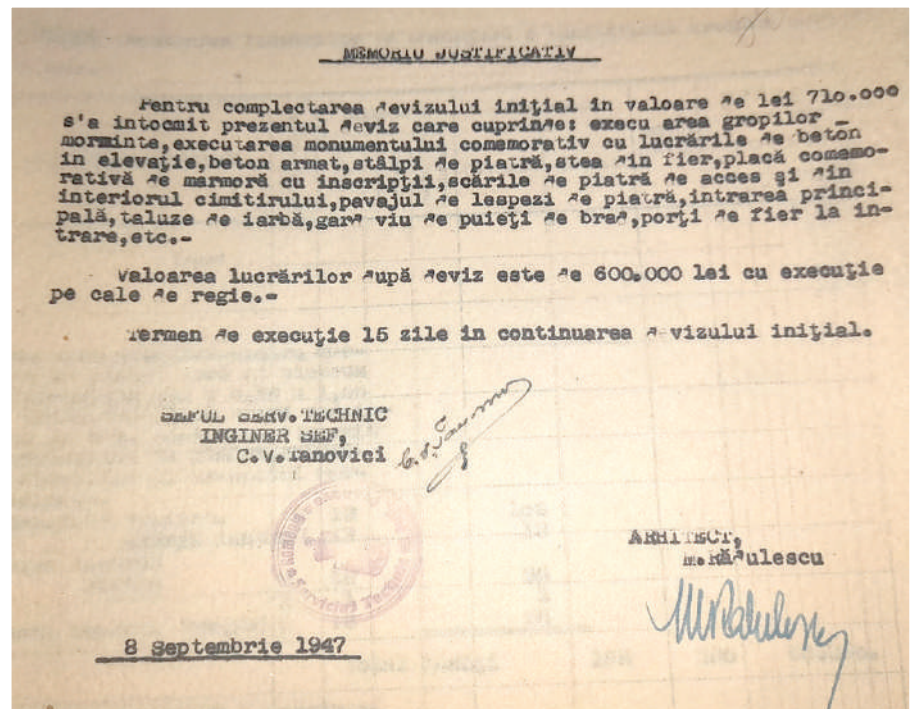
Conform evidențelor Oficiului Național pentru Cultul Eroilor (ONCE), pe teritoriul Federației Ruse au murit 25.549 militari români. În acest spațiu au fost amena-

jate 425 locuri de înhumare pentru militarii români care au murit în campanie și în lagărele de prizonieri. Sub raport numeric, cel mai mare Cimitir de campanie al eroilor români de pe actualul teritoriu al Federației Ruse este situat la Gniloaxaiskaia, unde sunt înhumați 454 de militari români, iar cel mai important Cimitir de centralizare a osemintelor eroilor români este amenajat la Rossoșka (inaugurat la 25.10.2015), loc unde sunt depuse osemintele a 666 eroi români.

Cele mai importante cimitire cu eroi români din prizonierat au fost

război (militari) și internați (civili cetățeni români deportați de sovietici), decedați între 1941-1956 în lagărele, spitalele și obiectivele speciale NKVD-MVD, respectiv în batalioanele de muncă sovietice și înhumați în cimitire și locuri de înhumare multinaționale pe teritoriul actual al Federației Ruse.

20.718 este numărul maxim de prizonieri de război și „internați” civili - cetățeni români decedați în Rusia - care a putut fi identificat în timpul cercetărilor în arhivele ruse, efectuate de misiunea diplomatică timp de zece ani (2009-2019). Lista este în-

memoriu justificativ

în lagărul nr. 165 Taliți (reg. Ivanovo), lagărul nr. 188 Rada (reg. Tambov), lagărul nr. 204/1 Trusovo (reg. Astrahan), spitalul 3007 Rudnicini (reg. Kirov). De asemenea, aflăm că Ambasada României la Moscova a finalizat elaborarea Listei nominale integrale a 20.718 prizonieri de

soțită de Anexa privind locurile de amplasare a cimitirelor multinaționale de pe teritoriul actualei Federații Ruse, în care sunt înhumați prizonieri de război și „internați” civili români decedați în anii 1941-1956.

Pare mai mult decât evident că lista și numărul nu sunt definitive.

NOTE

¹ Jertfele prahovenilor. Monumentele recunoștinței, Eugen Stănescu, Mircea Cosma, Gavriil Preda, Iulia Stănescu, Editura Kartagraphic, ediția a II-a revăzută și adăugită, Ploiești, 2013, pag. 109.

² SJAN, Fond Prefectura Prahova, Dosar 160/1948 Construcția cimitirului eroilor sovietici din Sinaia

³ https://view.officeapps.live.com/op/view.aspx?src=https%3A%2F%2Fonce.mapn.ro%2Fapp%2Fwebroot%2Ffileslib%2Fupload%2Ffiles%2FEvidenta%2520mormintelor%2520de%2520razboi%2520din%2520Romania%2FEvidenta%2520morminte%2520Romania_2022.xlsx&wdOrigin=BROWSELINK

BIBLIOGRAFIA ATITUDINI, MAI 2021-APRILIE 2022

1. Critică și istorie literară

Badea, Raluca Georgiana, „Cornul de hârtie și cornul de melc. De la Nichita Stănescu la Geo Bogza”, nr. 11 (180), martie 2022, p. 6-7;

Barbu, Corina, „Ion Stratan – fabrică de rostiri”, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 17-18;

Constantinescu, Codruț, „Sorin Stoica – publicistica sa câmpineană”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 3-6;

Enache, Daniel Cristea
• „Centralitatea pierdută a literaturii”, nr. 1 (170), mai 2021, p. 11;

• „Memoriile lui Lovinescu”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 21;

• „A treia lectură” (despre Moromeții de Marin Preda), nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 34;

Filipaș, Elena Zaharia, „Notă” la Ion Vinea, „Suprema încercare”, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 4;

Ghițeanu, Serenela, prezentare a debutului în poezie semnat Alexandra Ioneta Iordache, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 13;

Groșescu, Ioan

• „Biografie Ioan Groșescu - 80”, nr. 11 (180), martie 2022, p. 8;

• Posteritatea lui Nichita Stănescu, fragmente din volumul cu același titlu în curs de apariție la Editura Kartagraphic din Ploiești, nr. 11 (180), martie 2022, p. 9-11;

Gulea, Dan

• „Noile Atitudini”, nr. 1 (170), mai 2021, p. 1;

• „Confortul alegerilor binare”, despre Mihai Iovănel, *Istoria literaturii române contemporane. 1990-2020*, Editura Polirom, Iași, nr. 1 (170), mai 2021, p. 7-8;

• „Literatura ucraineană ca World Literature”, nr. 11 (180), martie 2022, p. 1;

• „Radu Țuculescu, de la Femeia de marțipan la Crimele de pe podul Garibaldi”, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 7;

Ionescu, Arleen, „Cui i-e frică de literatura română ca literatură mondială?” (partea I), nr. 11 (180), martie 2022, p. 2-4; partea a II, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 2-3;

Maioreșcu, Titu, „ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice”, acte și documente în avanpremieră editorială

a volumului de la Editura Muzeului Literaturii Române, București (ediție de Dan Gulea), nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 2-6;

Răduță, Magda

• „Trecutul recent și ficțiunea – schiță a prozei românești postcomuniste”, nr. 1 (170), mai 2021, p. 5-6;

• „Facem tot ce nu voim să fie. Forme pamfletare în modernitatea românească”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 20-21;

• „Proza lui Sorin Stoica – să știi și cartele, nu doar meserie”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 8-9;

• „Postura unui

debutant: Mircea Cărtărescu”, despre poezia lui Mircea Cărtărescu, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 10-11;

• „Tenacitatea unui proiect editorial: ediția critică I. Vinea”, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 2;

• „Lița Salomia și ficționalizarea. O relectură sadoveniană”, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 19-20;

• „O campanie dezzechilibrată: Miron Radu Paraschivescu, anti-arghezianul”, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 8-9;

• „Relecturi sadoveniene: Levi Tof și deducția”, nr. 11 (180), martie 2022, p. 4-5;

• „Relecturi sadoveniene: între metaficțiune și iluzia realismului”, partea I, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 5-6;

Rînciog, Diana, „Cântec lin”, recenzie la romanul cu același titlu de Leïla Slimani, apărut în colecția Anansi a Editurii Pandora M, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 3-5;

Scărlătescu, Ivone, „Un filograf ploieștean (Ciprian Apetrei)”, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 19-20;

Stan, Petruța, „Cronica unei iubiri anunțate. Misteriosul caiet «Vera»”, despre scrieri diaristice inedite ale lui Miron Radu Paraschivescu, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 14;

Stoicescu, Bogdan-Lucian

• „Sorin Stoica – notă bio-bibliografică”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 2;

• „Singularitatea prozatorului de cursă lungă...”, despre Sorin Stoica, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 6-8.

2. Literatură

a. proză scurtă

Abăluță, Constantin

- „Pălăria Dalaman”, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 15-16
- „Întâmplări cu oameni și lucruri: Scaunul”, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 11-12
- „Întâmplări cu oameni și lucruri: Menghina”, nr. 11 (180), martie 2022, p. 16
- „Întâmplări cu oameni și lucruri: La locul și la timpul potrivit”, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 11-13

Baz, Raul Sebastian, „O teorie a locurilor”, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 13-14

Caragiale, I.L., „Moftul Român, imagine și text”, fragmente inedite din I.L. Caragiale, Momente, ediție de Dan Gulea, Editura Cartea Românească, București, 2021, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 16-19; coperta III-IV

Dimulescu, Livia, „Toate-s la fel”, nr. 11 (180), martie 2022, p. 17;

Iancu, Bianca Antonia, „Eu însămi”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 35-36;

Sandu, Mihai, „Alb”, nr. 1 (170), mai 2021, p. 19.

b. poezie

Blandiana, Ana, „Ediții repetate sunt mereu necesare, pentru că ele fac să renască o operă”, interviu realizat de Irina și Dan Gulea, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 9;

David, Silvan, „Eu și postcomunismul suntem aproape gemeni”, nr. 1 (170), mai 2021, p. 22;

Dengel, Călin, „opt diorame”, nr. 1 (170), mai 2021, p. 20-21;

Foartă, Șerban, „3 acvarii”: „Lamentul omului-de-apă”, „D'après”, „Pisces”, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 6-7;

Iordache, Ioneta Alexandra, „Poezii” – debut, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 13-14;

Margento, „Două ziduri și o oglindă”: „Despre poetica proiectului”; „TwoWallsand a Mirror (English-and-Romanian-Corpus-Alternating-Route Poem)”, nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 2-4;

Miga, Tabitha, „Un loc gol”, „O lacrimă amară (partea I)”, „Zi în noapte”, „Personalitatea mea în alb și negru”, „Lupta cu hiperbole”, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 8;

Ottay, Deniz, „O victorie virtuală”; „Mood: litoral”, nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 12;

Popescu, Simona, din Cartea plantelor și animalelor: „O floare foarte rară”, „Flori pentru tata”, „Fragi”, „Logograme”, „Coronița de margarete”, „Ierboasele ființe”, „Gândire încorporată”, „Cadouri”, „Trurritopsis-

nutricula” – poezii din volumul aflat în curs de apariție la Editura Nemira, colecția Vorpă, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 7-8;

Stratan, Ion: „Ideal ar fi ca poetul să poată locui pe balcon” sau „Între logica sentimentului și inițiativa cuvintelor”, interviu luat de Dan Gulea în 2004, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 1, p. 14-16 (partea I), nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 12-15 (partea a II-a), nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 17-18 (partea a III-a).

Vosganian, Varujan, „Elogiul pietrei”, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 9-10.

c. roman

Antonescu, Simona, „Bulevardul seamănă cu bu-nicul. Amândoi erau drepți, perfecți și ocrotitori”, interviu realizat de Ivone Scărlătescu despre opera prozatoarei Simona Antonescu, nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 19-21;

Ciocan, Iulian, Clovnul, fragment din romanul aflat în curs de apariție la Editura Polirom, Iași, nr. 1 (170), mai 2021, p. 12-14;

Stefánsson, Jón Kalman, Povestea Astei, traducere de Magda Răduță, fragment din romanul aflat în curs de apariție la Editura Polirom, Iași, nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 8-10;

Țuculescu, Radu, Crimele de pe podul Garibaldi, frag-ment din romanul cu același titlu aflat în curs de apariție la Editura Polirom, Iași, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 7-9.

d. teatru și film

Caragiu, Toma, „În noua sală” (interviul din Flamura Prahovei, 1957), nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 22-23;

Gălea, Ilie, „Un rol se construiește până la ultima reprezentare” (interviul luat de Ivone Scărlătescu), nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 24-26;

Scărlătescu, Ivone, „A 12-a noapte”, cronică a spectacolului regizat de Cristi Juncu în stagiunea 2021/2022 la teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 20;

Stoica, Loredana, „Filmul de artă – Lautrec, artistul cabaretului”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 26-27;

Vasile, Mihai

• „Cred că Ploieștiul mai poate fi reconstruit și în conștiința oamenilor” (interviul), nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 3-7;

• *** „Regizorul Mihai Vasile – 40 de ani de excelență în artă”, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 16-17;

• *** „Mihai Vasile, cetățean de onoare al muni-cipului Ploiești”, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 2.

Ploiești Piața Unirii cu Statuia Libertății, Grădina Nouă și Primăria

3. Publicistică, memorialistică, corespondență

Constantinescu, Codruț, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 12;

Culicovschi, Dan, „Azi a fost o zi frumoasă”, despre ziua meteorologiei, nr. 11 (180), martie 2022, p. 18;

Dociu, Claudius, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 6;

Dzyubansky, Taras, „Pray for peace in Ukraine and pray to stop this madness”, nr. 11 (180), martie 2022, coperta I (fotoreportaj), coperta II, prezentare;

Finkenthal, Michael, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 12-13;

Ghițeanu, Serenela,

- răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 5;

- „Într-o lume aproape postumanistă, propun să ne cultivăm umanistii!” (interviu), nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 18-19;

Gulea, Dan

- „Despre dialog”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 1;
- „Școala noastră cea de toate zilele”, nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 1;

- „Vremea festivalurilor”, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 1;
- „Târgul de carte”, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 1;

- „Despre poezie în societatea ploieșteană contemporană”, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 1;

- „Ziua Culturii Naționale”, nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 1;

- „Procitania”, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 1;

- „Sub semnul Învierii”, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 1.

Igna, Vasile, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 8-9;

Ionescu, Arleen, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 9-10;

Lefter, Ion Bogdan

- „Pentru susținerea culturii și-n pandemie, și după...”, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 30-31;

- „Ace. Despre înțepături și irraționalitățile pandemice”, nr. 11 (180), martie 2022, p. 22-23;

- „Ace. Războiul și pandemia”, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 10.

Lungu, Dan, răspuns la ancheta „Cum va fi viața cul-

turală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171) iunie 2021, p. 7-8;

Mârza, Radu, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 8;

Medeșan, Luminița, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 29;

Murgescu, Bogdan, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 11;

Pavelescu, Alina, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 13-14;

Pecican, Ovidiu, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 28-29;

Petreu, Marta, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 6-7;

Răduță, Magda, „Pâinea profesorilor de română (eseu suficient de structurat)”, nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 10;

Rînciog, Diana, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 11;

Stoica, Sorin

- „Când plouă în Delta”; „Costi Ioniță – «Stau și sufăr la malul mării»” (comentariu literar), nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 10-13;

- «Aristocrația», nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 9-10.

Vinea, Ion, „Suprema încercare”; „Misiunea învingătorilor”, „Salvarea e pretutindeni”, articole din 1943-1944, din ediția de Opere, vol. XII, îngrijită de Elena Zaharia Filipaș și Magda Răduță, aflată în curs de apariție la Editura Muzeului Literaturii Române, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 3-5;

Vlasie, Călin, răspuns la ancheta „Cum va fi viața culturală dincolo de pandemie”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 14-15.

Memorialistică

Pană, Sașa, Născut în '02, fragment în avanpremiera reeditării de la Editura Pandora M, Colecția Anansi, seria Ego, 2021, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 32-33;

Paraschivescu, Miron Radu, [Caietul Vera], nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 15-21.

Correspondență

Dimov, Leonid, o scrisoare adresată lui Miron Radu Paraschivescu, stabilirea textului de Petruța Stan, note de Dan Gulea, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 2;

Iorgulescu, Mircea, în dialog cu Ioan Groșescu, avanpremieră editorială la ediția a II-a a vol. Ultima trâncăneală, 2022, nr. 11 (180), martie 2022, p. 13-15;

Manea, Norman, o scrisoare adresată lui Miron Radu Paraschivescu, stabilirea textului de Petruța Stan, note de Dan Gulea, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 2-4;

Mazilescu, Virgil, o scrisoare adresată lui Miron Radu Paraschivescu, stabilirea textului de Petruța Stan, note de Dan Gulea, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 4;

Naum, Gellu, o scrisoare adresată lui Miron Radu Paraschivescu, stabilirea textului de Petruța Stan, note de Dan Gulea, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 5;

Petrescu, Radu, două scrisori adresate lui Miron Radu Paraschivescu, stabilirea textului de Petruța Stan, note de Dan Gulea, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 5-7;

Pintilie, Lucian, o scrisoare adresată lui Miron Radu Paraschivescu, stabilirea textului de Petruța Stan, note de Dan Gulea, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 7.

4. Istorie

Constantinescu, Codruț

- „Conferințe culturale în Prahova interbelică”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 37-40;

- „Anul 1928 în Prahova”, nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 15-18;

- „Propaganda regimului Ion Antonescu în Prahova (1941-44)”, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 4-6 (partea I); nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 9-11 (partea a II-a);

- „Neplăcerile lui Toma T. Socolescu din 1945” nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 22-23;

- „Trei documente despre Transnistria”, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 17-18.

Goșu, Armand, „Rusia, astăzi, se învecinează cu România”, interviu realizat de Dan Gulea, nr. 7 (176), noiembrie 2021, p. 8-9.

Gulea, Dan, „Cap și pajură”, despre Panorama comunismului în Moldova sovietică (editor: Liliana Corobca), Editura Polirom, Iași, 2020, nr. 1 (170), mai 2021, p. 6-7.

Jarcă, Stelian, „Amintirile vieții mele”, fragment din jurnalul unui țăran prahovean, 1941-1945, nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 7-8.

Miu, Tudor Vișan, „Regele Mihai I, al doilea rege prahovean”, nr. 6 (175), octombrie 2021, p. 2-3.

Noica, Nicolae, acad., „Datoria noastră este să transmitem ștafeta”, interviu realizat de Dorin Stănescu cu directorul Bibliotecii Academiei Române, nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 12-14.

Popa, Alexandru H., „Amintiri și dedicații”, despre istoricul Nicolae Simache, nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 6-8.

Scărlătescu, Ivone

- „Apartenență”, despre identitatea ploieșteană, nr. 1 (170), mai 2021, p. 9-10;

- „Chipul unui secol: Vasile Nicolae, cel mai vârstnic veteran din Ploiești” (interviu), nr. 2 (171), iunie 2021, p. 22-23;

- „Povești din Ploiești, poveștile cu care crești” (despre familia de ploieșteni Scărlătescu), nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 41-42;

- „Trăiește și tu orașul diferit!”, despre proiecte civice, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 14;

- „Cu dr. Ioan Angheliescu, «din ușa salonului»” (interviu), nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 13-14.

Stănescu, Dorin

- „Un necesar demers” (despre Panorama comunismului în România, editor: Liliana Corobca, Editura Polirom, Iași, 2021), nr. 1 (170), mai 2021, p. 2-4;

- „O emblemă a orașului – Statuia Libertății la 140 de ani de existență”, nr. 2 (171), iunie 2021, p. 1-4;

- „Societatea Culturală Ploiești Mileniul III”, nr. 3-4 (172-173), iulie-august 2021, p. 42-44;

- „Construirea unei posterități meritate”, despre istoricul Nicolae Simache, nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 5-6;

- „Un elvețian la curtea regelui Carol I. Louis Basset și contribuția sa la dezvoltarea industriei prahovene”, nr. 12 (181), aprilie 2022, p. 14-16.

Tomoezi, Alin

- Traversând Ploieștii, vol. I, Editura Atom, Ploiești, nr. 1 (170), mai 2021, p. 15-18; coperta III-IV; vol. II, prezentare a albumului, nr. 5 (174), septembrie 2021, p. 22-23; vol. III, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 9; din prefața vol.

III, p. 10-12;

- „Pasajul «Take Ionescu»”, nr. 8 (177), decembrie 2021, p. 13;

- „Uzina 1 Mai – arc peste timp”, nr. 9 (178), ianuarie 2022, p. 11; coperta III – fotoreportaj al expoziției Atom din centrul comercial Prahova Value Center.

Trestioreanu, Constantin, „Marea Carte a Ploieștiului – un dar pe care membrii Societății îl fac tuturor ploieștenilor”, interviu, prezentare și fișă biografică realizate de Dorin Stănescu, nr. 10 (179), februarie 2022, p. 15-16;

TRENUL REGAL LA

Pe 10 Mai 2022, cu prilejul Zilei Independenței de Stat a României, Majestatea Sa Margareta, Custodele Coroanei, însoțită de Alteța Sa Regală, Principele Radu și de Alteța Sa Regală, Principesa Sofia, au sosit cu Trenul Regal în Gara de Sud Ploiești.

Familia Regală a coborât pe peronul Gării de Sud, unde s-au întreținut cu primarul municipiului Ploiești, domnul Andrei Liviu Volosevici, și viceprimarul municipiului Ploiești, domnul Daniel Nicodim,

PLOIEȘTI - 10 MAI 2022

alături de alți reprezentanți ai autorităților locale și județene.

Familia Regală a României a fost primită cu căldură și entuziasm la Ploiești de aproximativ 1000 de cetățeni, care au ovaționat și aplaudat membrii Casei Regale.

Trenul Regal și-a continuat,

ulterior, călătoria spre municipiul Galați.

La data de 10 Mai 1866, prințul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen depunea jurământul de credință în fața Parlamentului, fiind proclamat domnitor al României. În martie 1881, Parlamentul a votat

transformarea țării din principat în regat, iar la data de 10 Mai 1881, Principele Carol a fost încoronat Rege al României.

Ziua de 10 Mai a fost sărbătorită la Ploiești pentru prima oară după interzicerea acestei sărbători în anul 1947.

DESPĂRTIREA

Constantin Abăluță

Lumina se strecura încet printre crăpăturile norilor cenușii și acoperiturile de țiglă ale caselor luceau. Împrejurul lăzii cu gheață se și strânseră câțiva oameni. De cealaltă parte a pieței, obloanele trase ale magazinului alimentar jucau în rama de fier și clănțanitul lor se răspândea pe-o rază mare împrejur. Adela, croitoreasa, îl auzea din camera ei și nici n-avea nevoie să ridice ochii. Atunci când acest clănțanit se curma brusc printr-un scrâșnet prelung, ea lăsa lucrul de-o parte și luându-și plasa din bucătărie, fugea peste drum să-și facă toate cumpărăturile.

De obicei, Tudor, vânzătorul nici nu apucase să-și aranjeze marfa, și-n ușa deschisă a magazinului o bară de lemn sprijinită diagonal arăta că încă nu este deschis. Croitoreasa trecea peste bară ca și când nu ar fi observat-o și se rezema de tejghea așteptând. Aștepta astfel mult timp și Tudor se gândea de ce n-o fi venind mai târziu și nici nu-i trecea prin minte că obloanele acelea cafenii care clănțăneau în vânt sunt de vină. Într-adevăr, cum el ridică obloanele clănțanitul părea ca supt de-o gură nevăzută și croitoreasa se înființa în magazin. Se obișnuise așa, se scula când începeau să se adune oamenii la gheață, lucra la rochiile ei până când se ridicau obloanele la magazinul alimentar, își făcea apoi cumpărăturile și își continua lucrul până suna de prânz sirena fabricii de pâine.

În dimineața aceea însă, nu s-a mai apucat de lucru. Trebuia să se ducă la gheață. Musai. Vecinele vor zâmbi răutăcios, dar se va face că plouă. Încă de acum o săptămână îi spusese bărbatului că frigiderul lor e pe ducă, să facă ceva, dar el ți-ai găsit... Mândrețe de frigider dăruit de nemțoaica ce plecase din țară, doamna căreia îi făcuse o droaie de rochii copiate după reviste străine...

Să se despartă de frigider i se părea o pedeapsă nedreaptă. Mai ales azi când aveau musafiri la masă. Căci iată imensul lor urs polar nu mai vrea să înghețe și ea trebuia să se ducă după gheață și să stea la coadă alături de toate fandositele alea, clientele ei de mâna a șaptea, care crăpau de ciudă uitându-se la frigiderul nemțesc și care stăteau înadins strâmb la probă doar-doar o ieși prost rochia, să aibă ce cărti și ce bârfi în tot orașul.

Cu astfel de gânduri Adela coborî cele trei trepte ale casei și se îndreptă spre colțul unde, între doi salcâmi tineri, cubul întunecat al lăzii de gheață îi apără ca un semn rău prevestitor. Un bărbat necunoscut îi tăie calea, era cât pe-acți să dea peste el.

- Scuzați-mă, spuse acesta fără să întoarcă capul, și i-o luă înainte.

În spatele lui, la câțiva metri, Adela căută să-și amintească dacă l-a mai văzut vreodată prin oraș. Nu izbuti și-și spuse că e un străin.

Ținea în mână o valiză de pânză destul de roasă pe la colțuri, și asta îi întări convingerea că este un străin. Mergea mult mai repede decât ea și când ajunse aproape de lada cu gheață încetini pasul și deodată, ca trezit din somn, se repezi la dreapta și se așeză la coadă, în spatele domnului colonel. Își lăsă jos valiza decolorată, își scoase din buzunar o batistă și-și șterse cu ea mâinile în timp ce Adela îl blagoslovea în gând ca pe unul ce i-a luat-o înainte și din cauza căruia poate oricând să rămână fără gheață.

Chiar așa, și ce vor zice Costel și tanti Eleonora când le va da un vin stătut și, ca desert, în locul înghețatei de iaurt le va aduce din cămară niște mere mici și sfrijite care le mai rămăseseră de la sâmbăta morților.

Ajunsă în spatele străinului, Adela se uită la valiza lui din pânză cadrilată, cum erau la modă acum

câțiva ani. Fermoarul din metal galben nu era complet tras, dar iscodi degeaba să vadă ce e înăuntru. Își zise că trebuie să aibă câteva schimburi, o carte, o pungă de plastic cu două-trei senșișuri, și se liniști. Bărbatul se aplecă și ridică valiza, pe care o puse iar jos de cealaltă parte a lui, lângă peretele casei lui Niță, chiar sub fereastra camerei unde dormea copilul.

Domnul colonel privi valiza prin ochelarii lui cu ramă groasă și-și dădu imediat seama că n-o mai văzuse niciodată la gheață. Se întoarse spre străin, dar acesta nu părea că-l observă. Scosese iar din buzunar batista și-și ștergea fără grabă mâinile. Era un bărbat tânăr cu părul castaniu și cu o față albă, de-un alb mat, dincolo de care ochii apăreau incerti ca niște pete. Acești ochi parcă nu priveau pe nimeni, expunându-se în schimb privirilor așa cum se oferă un lucru neînsuflețit. Asta îl făcu pe domnul colonel să nu-l poată privi mult timp și întorcându-se să-i spună celui din față, care se întâmplase să fie chiar Uță poștașul:

- O să fie cald rău astăzi; iar acesta:

- Da, o să fie; prilej tocmai bun să se-ntoarcă și să-l zărească pe colonel făcându-i semn înspre străin, pe care-acesta nu-l văzuse până acum. Nici Uță nu putu să-l privească mult, de ajuns totuși ca să-și dea seama că nu e de pe-aici și ca să-i zărească valiza de pânză cadrilată.

Doamne ce idee, să vii direct de la gară și să te așezi la gheață. Asta nu e lucru de om cu mintea-ntreagă - și Uță le făcu semn celor câteva gospodine care stăteau în față. Acestea se-ntoarseră toate deodată, iar străinul, care tocmai terminase să-și ștergă mâinile cu batista, își ridică privirea spre ele și zâmbi, fără nici un folos de altfel, căci ele nu se lăsă ră duse de-acest zâmbet.

- Ai văzut, tu, a venit de la gară...

- Și nu vorbește cu nimeni, dè, din București...

- Și ce-o face cu gheața?

- Cu ce o s-o ducă? și multe, multe altele.

Adela singură era aproape bucu-roasă și îl iertase pe străin. Toate privirile erau ațintite spre el și ni-meni nu mai avea vreme să-și dea seama că, ea, croitoreasa, stăpâna aceluia frigider mare și alb ca un urs polar, regina cuburilor de iaurt înghețat servite pe farfurioare de cafea albastre cu dungi aurite, stătea acum la coadă așteptând ca fata lui Chirilă să-i dea din lada întunecată de lemn, ca oricărui muritor, o bucată verzuie de gheață mirosind a baltă și-a mormoloci.

Soarele începuse să se ridice, și odată cu el lumea începuse să se adune în jurul lăzii cu gheață. Cei din rând strigau la cei ce stăteau pe de lături că nu vor lua înaintea lor nici morți. Fata lui Chirilă nu venise încă și doar era trecut de șapte. Domnul colonel se duse până acasă să o trezească pe nevastă-sa. O pre-uceață trecând spre piață striga struguri, struguri, și o bătrână o chemă și cumpără câțiva ciorchini. Îi mănca apoi încet, sprijinită de lada de gheață și le aruncă rămășițele la rădăcina salcâmului. Un câine pripășit nu se știe de unde apăruse de după colț în goană și-o zbughi printre picioarele oamenilor, trânti valiza străinului care scoase un zgomot sec acoperit repede de chelălăitul câinelui atins de un copil cu o piatră.

Adela se trezi cu valiza peste picioare, și constată cu spaimă că pânza cedează, întorcându-se înăuntru. Se aplecă și-o ridică de jos. În mâna ei valiza era ușoară ca un fulg. Mirată, o tot ținea în mână și se uita în jur de parcă ar fi vrut să împărtășească tuturor mirarea sa.

- Scuzați-mă, spuse străinul și-i zmulse valiza din mână, ca s-o pună din nou jos, lângă perete. Se întoarse apoi la locul său și nu mai scoase nici un cuvânt. Adela își simțea și acum mâna golită de orice greutate, i se părea că valiza străinului îi supsesse toț aerul din oase.

Cei din capul rândului începură să vocifereze. Venise fata lui Chirilă și cei ce stăteau pe margini se îmbulziseră să le-o ia înaintea. Domnul,

colonel se oferi să facă ordine și trecu în față. Fata scoase câteva blocuri din ladă și începu să le taie în câte patru. Primele două gospodine ieșiră mulțumite, aranjându-și sferturile în plase și dând din cap în semn de muștrare, rumegând probabil proverbul cu cine se scoală de dimineată. Lumea înaintă un pas. Străinul, împins din spate de Adela, văzu că locul unde fusese domnul colonel e gol și își mută acolo valiza. Cei de pe margini începură să ia și ei gheață, lumea striga la colonel că nu e bun de nimic, Adela se și vedea fără gheață, tratându-și musafirii cu mere pădurețe.

Doar străinul nu lua deloc parte la toată această agitație și te întreba dacă într-adevăr o avea nevoie de gheață. În sfârșit, coada se micșoră, nu mai erau decât câteva persoane, luară și acelea, luă și domnul colonel, și-i veni rândul străinului.

- O jumătate, ceru străinul, și fata lui Chirilă îi dădu o jumătate. Tânărul deschise valiza, și sub privirile mirate ale cetățenilor așeză cu grijă într-nsa gheața (valiza era complet goală) și o închise trăgând fermoarul de metal galben. În acest timp fata lui Chirilă spuse cu cel mai candid glas:

- Gheața s-a terminat, domnilor - pe mâine dimineată la aceeași oră! și-și aruncă fierăstrăul și cramponul de fier în golul întunecos al lăzii pe care o încuie cu lacătul mai înainte ca cineva să-și poată da seama dacă înăuntru mai rămăsese vreun bloc.

La auzul acestei vești Adelei i se muieră picioarele și trebui să se sprijine o clipă fără să vrea de brațul străinului, gest pentru care îi fu apoi rușine și necaz. Îl blestema în gând fără-ncetare, mai ales că el o luă din nou înaintea ei pe stradă, cu mersul acela pierdut, legănat.

Nu știu ce o apucă atunci pe Adela căci grăbi pasul și îl ajunse din urmă.

- Nu vă supărați domnule, spuse ea fără să se uite în ochii lui.

- Poftiți, îngână el.

- Știți, frigiderul, așa de-odată, și am invitați la masă...

El se uita la croitoreasă fără s-o va-

dă și din valiză, pe la-ncheieturi, fire subțiri de apă se scurgeau pe trotuar și se prelingeau repede spre rigolă.

- Nu v-aș fi rugat altfel, mai zise Adela, și așteptă răspunsul lui.

Dar el tăcea și nu știa încotro se uită și nici macar dacă se uită.

- Îmi trebuie gheața, doamnă, toată gheața, aruncă repezit printre dinți și înclinând capul într-un scurt salut, se îndepărtă lăsând-o pe femeie la câțiva pași de casă, în mijlocul trotuarului, să-și blesteme ghinionul. Ajunsă în pragul casei, ea urcă treptele și tocmai deschidea ușa când se simți bătută pe umăr.

- M-am răzgândit. Vă voi da toată gheața, și străinul se uita în jos.

- Da, îngână nesigur croitoreasa.

- Dar trebuie să o luați odată cu valiza, nu plătiți mult în plus, o asigură el.

- Nu e frumos din partea dumin-tale domnule, dar scoase banii ce-ruți, și pe când intra în casă mai avu vreme s-o vadă pe Alexandroaia ieșită în poartă și urmărind toată scena. Scoase jumătatea de gheață, îndopă cu ea frigiderul, și zvârli într-un colț al bucătăriei gioarsa de valiză pentru care mai dăduse și bani. Atitudinea străinului i se părea incalificabilă.

A doua zi, dis de dimineată, străinul apăruse din nou la gheață, în mână cu gioarsa lui de valiză. Cetățenii orașului se uitară la valiză contrariați. Aflaseră cum de-abia ieri i-o vânduse, odată cu gheața din ea, croitoresei de sta pe strada gării.

De asemeni, aflaseră că tânărul stă la tușa Maria, o bătrânică matu-salemică, ciufută și aproape oarbă care locuia în căsuța din spatele gării, lângă baltă, într-o fundătură. Din stradă nici nu se zărea căci era acoperită toată de verdeață și părea o magazie a gării.

Trebuie că tânărul ăsta e mare pișicher de se-nțelege cu cotoroa-nța de tușa Maria, emise domnul colonel. Păi asta una-două te-nvinu-iește că i-ai furat rațele de pe baltă, care-i muriră de-acum un veac. Te pomeni că-i laudă droaia de orătă-nii închipuite și se face că le dă de mâncare toată ziua.

RELECTURI SADOVENIENE: între metaficțiune și iluzia realismului (II)

Magda Răduță

Literatura de tinerețe a lui Sadoveanu este, în mare măsură, o literatură a prezentului. Cu excepția *Șoimilor*, titlurile debutului din anul 1904 au un cronotop precis (Moldova începutului de secol XX) și o atenție la „ce se întâmplă azi la noi” care va rămâne în centrul prozei sadoveniene timp de mai mult de un deceniu – cel puțin până la *Neamul Șoimăreștilor* (1915), dacă nu socotim exercițiile de rescriere didactică a legendelor și cărților populare (ca în *Genoveva de Brabant* sau *Viața lui Alexandru Macedon*). Realul contemporan îi furnizează lui Sadoveanu o schemă în care el operează foarte transparent, urmărind liniile ideologiei sămănătoriste în „studii de caz” compacte: ruralul primejduit de modernitatea incipientă, alienarea bunului sălbatic transplantat fără milă într-o lume (compusă din târguri, proto-fabrici, garnizoane) ale cărei legi nu le pricepe, destine condamnate să se ofilească fiindcă cei din jur au uitat, prinși în iureșul modern, rânduilele. La 1904, primejdia e, firește, mai degrabă intuită decât prezentă cu adevărat, căci „«natura» nici nu fusese bine părăsită [...]”; acest rousseauism era un semnal de alarmă prematur”, cum scrie N. Manolescu în *Sadoveanu sau utopia cărții* (1973).

Dar primejdia modernității nu-i cu adevărat primejdie a alienării decât pentru unele personaje din proza de tinerețe sadoveniană: cele care pleacă. Atunci când sunt forțate să părăsească satul – de sărăcie, ca Ion Ursu, la oaste, ca Petrea Streinu, sau la o școală pe care n-o mai termină, ca Vasile Negrea din *Floare ofilită* –, deznădăcinarea e fatală, iar eventuala reîntoarcere se dovedește imposibilă, căci locul lor nu mai e nicăieri. Altfel stau lucrurile pentru sătenii „adevărați”, cei rămași la casele lor: ei văd orașul (atunci când îl văd, în trecerile rapide și funcționale din zilele de târg, cel mai adesea) ca pe un bizar amestec de caraghioslăc și ineptie, în fața căruia se pufnește cu mirare: „Și să vezi, jupâneasă Anghelină, ce cucoană mândră are doftorul! Albă-albă, parcă-i văruiță, și poartă la gât o coadă de dihanie, și îmbrăcată numa-n mățăsurii! [...] Și să vezi cum vorbește, așa, înalt, nici n-o pricepi. Și iese la plimbare [...] și are un câne lung

și slab, parcă-i bolnav de jigaraie, și-l târâie după dânsa c-o frânghiuță... Doamne, ferește și apără! Baba Maranda se bātu peste gură, închise ochii și clatină din cap” (Sadoveanu 583). Cele două lumi știu una de existența celeilalte, dar nu comunică prin nimic: nici limba nu-i aceeași, nici hainele, nici cutumele. Și nu există nici vreo reprezentare majoră a amenințării: primejdia modernității năvalnice pare a fi, la 1904, concentrată în „pălăriile cu fel de fel de verdețuri pe ele”, aduse în sat de coana Liza modista și pentru care „toate [femeile] își puneau pe foc bărbații [...] că dacă nu le-or cumpăra, viața bună nu duc cu ele” (Sadoveanu 639).

Însă e de-ajuns și atât, ne arată jocul de reprezentări ale modernității în proza lui Sadoveanu: după douăzeci și ceva de ani de la *Crâșma lui moș Precu*, hainele moderne au ajuns din apropierea Fălticeniilor până în creierii Dornelor, iar Vitoria pufnește și ea, dar cu năduf, când Minodora își dorește „valț și bluză”. Amenințarea modernității nu mai e demult insidioasă și în fața ei nimeni nu mai clatină din cap cu dispreț și mirare, ci cu spaimă. Ca să-l arate alienat și în primejdie, Sadoveanu nu-și mai face personajul să plece din sat și să nimerească năuc în lumea crudă și străină a târgului care are să-l omoare încet, ci aduce, în *Noaptea de Sânziene* (1934), distrugerea lângă el: romanul despre tăierea codrului Borzei e reprezentarea metonimică a urmei conservatoare din proza sadoveniană, un sămănătorism decantat în mitico-simbolic, „poziționarea” literară a unui spirit regresiv și anti-modern (cum îl numește P. Cernat) confruntat cu treizeci de ani de înaintare distructivă a modernității. E aici un întreg index de teme ideologice anti-capitalism industrial: și cinismul domniei profitului, și dezastrele mașinismului, și ignoranța dezumanizantă a străinului în fața lumii „sălbatică” pe cale să o distrugă, și recursul la spiritualitatea arhaică drept singură posibilitate de apărare a autohtonilor.

O asemenea concentrare ideologică are nevoie de personaje foarte puternice din care să se recupereze teza – iar figura lui Antoine Bernard, inginerul francez sosit la Necșeni să supravegheze tăierea și transportul frasinilor din pădurea Borzei, e de o convingă-

toare evidentă. Îl despart de atașantul abate de Marenne, celălalt străin sadovenian, nu doar trei secole, ci mai ales un cartezianism înțeles elementar, o revoluție industrială și un simț al oportunității financiare care-l fac perfect pentru „răul” pe care trebuie să-l reprezinte. Bernard e „legitimist”, opac la diferențe și neacordând drept la existență realităților care nu intră în *mind frame*-ul său. Ridicolul inadecvării e lucrat în tușe groase: are umbrelă, ceasornic și serviciu de ceai în mijlocul pădurii, își schimbă ținutele asistat de valet și face reconstituiri mentale ale dispariției unui ac de cravată. Se uită cu ochi de ofițer colonial „orientalizant” la sălașul de lingurari („Nu văd nicio logică, răspunse râzând franțuzul; văd numai țigănuși goi. Sunt foarte interesanți; parc-ar fi sculptați din lemn prețios”, Sadoveanu, *Noaptea*, 159), crede în cauzalități, contracte și rigoare educațională, nu pricepe de ce căraușii moldoveni nu mai vin după ce au promis, cerând avans, că se prezintă la lucru și de ce-s atâtea sărbători în an și, mai ales, cere mereu, în fața poveștilor multietajate ale idealistului boier Lupu Mavrocosti, „concluzia” („Acuma trebuie să hotărâm cum și când facem contractul, își urmă inginerul calea de la care nu-l putea abate nicio digresiune. – Avem vreme, răspunse Lupu [...].- Concluzia? suspină domnul Bernard. [...] Concluzia! Concluzia! cântă domnul Bernard”, Sadoveanu, *Noaptea*, 167-169).

Caricaturizându-l, Sadoveanu pare a caricaturiza o

foto Wikipedia

însă, trecutul e amestecat și imprecis, genealogiile boierești se încurcă liber cu ale robilor, iar documentele nu servesc la prea multe; singura „realitate” care contează e una care se spune (afară, în jurul focului, în odăile boierești, în poveștile personajelor despre propria viață, în legendele locului etc.), una care a trecut, așadar, prin punere-în-intrigă. Zaharia nu știe să spună povești, Bernard nici nu știe, nici nu le înțelege pe ale altora, pentru că nu pricepe că lumea în care a intrat e lumea lui *mimesis* 2, a dimensiunii configurante despre care scrie P. Ricœur că e capabilă să traducă istoria în *pensée*, în gândire.

întregă paradigmă a modernității occidentale, redusă la pragmatism și raționalitate seacă, în care lumea doar semnaleză, nu mai semnifică. Și, credem, ceva mai mult: poate fi aici și o formă a atenției constante pe care Sadoveanu o acordă importanței mecanismelor de construcție a „iluziei realității”, o reluare a necesității de *mise en intrigue* pe care am văzut-o la ultima povestire din *Hanu Ancuței*. Ca la Zaharia fântânarul, dar nu la fel de benign, traseul lui Bernard e traseul realității, un *mimesis* al câmpului practic, în care nu contează decât evenimentialul, temporalitatea efectivă a „trăitului” prezent, ordonat în cauzalități directe. La Necșeni,

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

- M. Sadoveanu, *Opere 1: Povestiri, Șoimii, Dureri înăbușite, Crâșma lui moș Precu*. București: ESPLA, 1954;
M. Sadoveanu, *Creanga de aur. Noaptea de Sânziene*. București: Editura Minerva, 1986.

REPERE FRANCOFONE: Să îl (re)citim pe Montaigne, este o adevărată „igienă a spiritului”...

Diana Rînciog

...spunea Gustave Flaubert în *Correspondența sa*:
 «Je relis du Montaigne. C'est singulier comme je suis plein de ce bonhomme-là! Est-ce une coïncidence, ou bien est-ce parce que je m'en suis bourré toute une année à 18 ans, où je ne lisais que lui?» (*Lettre à Louise Colet, 28 octobre 1853, Croisset, Paris, Gallimard, col. Pléiade, vol. 2., p. 460*)

«Lisez Montaigne, lisez-le lentement, posément! Il vous calmera». (*Lettre à Melle Leroyer de Chantepie, 6 juin 1857, Croisset, Paris, Gallimard, col. Pléiade vol. 2, p. 730*)

Am ales cele două citate în limba franceză pen-

tru a vedea cât de impregnat era „pustnicul de la Croisset”, cum era supranumit autorul romanului *Madame Bovary*, după ce se izolase în reședința familiei de lângă Rouen, tocmai pentru a se îngriji de sănătate și a se ocupa exclusiv de literatură. Autorii săi favoriți au fost, fără îndoială, Montaigne și Cervantes (aproape că știa pe dinafară *Don Quijote*). Pe Montaigne, așa cum se vede din primul citat, l-a parcurs timp de un an, la vârsta de 18 ani cufundându-se exclusiv în lectura acestui scriitor din Renaștere, pentru a face o adevărată igienă a spiritului, pentru a căpăta un calm asupra vieții, pentru că, în viziunea lui Flaubert, fericirea înseamnă a fi calm, echilibrat, împăcat cu sine.

Pentru cititorul dornic să îl (re)descopere pe Montaigne, urmând nu numai sfatul lui Flaubert, ci și principiul borgesian al relecturii operelor esențiale, recomandăm frumoasa ediție apărută la editura Humanitas în 2020, traducerea fiind semnată de Vlad Russo, iar prefața de filozoful Michel Onfray. Este un volum care îndeamnă la lectură, în condiții grafice deosebite, supracoperta având o splendidă imagine, reprodusă după opera *Licornia se odihnește în grădină* (din seria „Tapiseriile licornei”), 1495-1505, Metropolitan Museum, New York (coperta și supracoperta sunt realizate de Ioana Nedelcu). Sunt prevăzute trei volume ale *Eseurilor* lui Montaigne la Editura Humanitas, după 50 de ani de la prima publicare integrală în limba română. Să precizăm și faptul că prezenta ediție românească inserează facsimile din „Exemplarul de la Bordeaux” (1588), ceea ce conferă cărții o eleganță aparte.

De altfel, fragmentul prezent pe ultima copertă este grăitor, mai ales că îi aparține prefațatorului: „O carte de citit și recitit, iar și iar, deopotrivă în amănunt și în ansamblu, dar totodată, și mai ales, în diferite momente ale vieții. Montaigne e mereu prezent spre a ne reaminti că, dincolo de módele care au îmbălsămat nenumărați filozofi de-a lungul secolelor, pe mulți chiar în timpul vieții, o filozofie care ne învață că *marea capodoperă a omului este să trăiască așa cum se cuvine* – sau, ca în ultimele rânduri ale genialei sale opere, că vor mai exista oameni care se întreabă ce e de făcut pentru ca, tocmai, să trăiască așa cum se cuvine... Răspunsul este în *Eseuri*.”

Într-adevăr, găsim numeroase teme demne de a forma un ghid pentru omul care își dorește să trăiască frumos, în armonie cu natura, cu semenii. Sunt știute nemuritoare pagini despre prietenie (cea dintre Montaigne și La Boétie, desfășurată pe parcursul a cinci ani, rămâne simbolică și tragică în același timp, prin moartea prematură a celui de al doilea); Montaigne moștenește biblioteca tânărului dispărut și meditează profund la semnificațiile morții, la condiția efemeră a omului...

Dar Michel de Montaigne este considerat și un apărător al ideii de pedagogie prin blândețe și toleranță, adaptare la nivelul elevului. Mai mult decât atât, scriitorul este un promotor al învățării ludice, ceea ce îl face, desigur, un spirit foarte modern, actual. Mîntea omului trebuie bine organizată, alcătuită, nu umplută de-a valma, burdușită cu noțiuni (*Il vaut mieux une tête bien faite que bien pleine*). Trebuie

exersat dialogul, polemica să fie benefică, să se cultive respectul pentru diferențe (*se froter la cervelle contre celle d'autrui*).

Scriitorul a avut parte, la rândul său, de o educație deosebită, cu lecturi din autorii latini (Ovidiu, Vergiliu, Plaut, Terențiu). Montaigne nu a înțeles niciodată comoditatea unora dintre compatrioții săi, care, odată ajunși într-o țară străină, căutau compania altor francezi, în loc să se străduiască a vorbi o limbă nouă, a afla obiceiuri, aspecte culturale privind poporul respectiv.

De asemenea, Montaigne susținea ideea de apreciere a naturii, declarându-se împotriva exploatării animalelor, convins fiind de capacitatea de învățare a acestora, de virtuțile lor, precum compasiunea și fidelitatea. Mai mult, autorul *Eseurilor* crede că animalele sunt superioare oamenilor prin felul în care își fac provizii, sunt prevăzătoare și solidare.

Textul filozofului din Renașterea franceză este o „hartă a peregrinării” de-o viață, afirmă Michel Onfray. O viață care a durat 59 de ani, dar pe care opera literară a făcut-o să intre în eternitate, bucurând și instruind generații de cititori.

În plus, Montaigne nutrea convingerea că „a filozofa înseamnă a învăța să murim” (I, XIX). În felul său, același lucru era mărturisit și de Eminescu în *Odă (în metru antic)*: „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată”.

Revenind la „igiena spiritului” de care vorbea Gustave Flaubert, referindu-se la necesara frecvență periodică a lui Montaigne, propunem în final una dintre cele mai profunde și înțelepte fraze culese din *Eseuri*:

„Nu sufăr deloc de păcatul obișnuit de a-i judeca pe ceilalți după cum sunt eu. Accept cu ușurință lucruri ce nu-mi seamănă. Chiar dac-am îmbrățișat un fel anume de-a trăi, nu silesc pe nimeni să-l urmeze, cum face toată lumea: încuviințez și îmi închipui mii de alte feluri opuse, și, spre deosebire de cei mai mulți oameni, accept mai lesne deosebirile decât asemănările dintre noi. Scutesc fără reținere alte fapte de cerințele și principiile mele, și le iau pur și simplu așa cum sunt, fără să le compar, croindu-le chipul după calapodul lor. [...] *Sunt unii care nu laudă decât ceea ce sunt siguri că pot imita.*” (Montaigne, *Eseuri*. Cartea întâi, București, Humanitas, 2020, pp.251-252)

O astfel de deschidere face din (re)lectura lui Montaigne un orizont veșnic mișcător înaintea noastră, izvor nesecat de înțelepciune și imbold spre (auto)cunoaștere. *Cogito ergo sum*.

O PRIVIRE ASUPRA ARTEI SACRE

Luiza - Antonela Bunbănac

Luna aprilie 2022 a stat sub semnul sacralului, fiind încărcată cu o serie de evenimente creștine, de la Săptămâna Mare la cea Luminată. Ceea ce a legat toate aceste sărbători creștine a fost expoziția *Lumină Lină*, organizată la Galeria de Artă a U.A.P. Ploiești, desfășurată în acest timp predilect al Mântuirii noastre.

Parcurgând expoziția, operele artiștilor expozanți au devenit portalul prin care lumea invizibilă se materializează, rolul artiștilor fiind de trecere de la imitarea naturii la imitarea ideii, materializarea prin imagine a formei perfecte a Ideii.

Privind lucrările prezente de simnele Galeriei de Artă, vizitatorul s-a aflat în două ipostaze: una în care realizează că se află pe un teritoriu cunoscut, în prezența sacralului, dezvăluindu-i-se imagini recunoscutibile din Vechiul Testament (Marilena Ghiorghită, *Adam și Eva*) și imagini de sorginte bizantină din Noul Testament. Secvențele iconografiei sacre asimilate de artiștii expozanți până la identificarea deplină cu propria ființă au fost relevate vizitatorului pe pânză și de acolo au coborât în lumea fiecăruia. Influența picturii bizantine, vizibilă în expoziție în forma cea mai pură, s-a făcut simțită la nivel tematic printr-o serie de lucrări precum *Fecioara cu Pruncul*, *Crucificarea* de Liliana Marin, Marilena Ghiorghită, Mihaela Ilie. Scenelor narative din Noul Testament (*Fuga în Egipt*, *Cina cea de Taină*, *Intrarea în Ierusalim* de Mirela Petria, Constantin Marcu, Daniela Rîndașu) li s-au adăugat figuri de arhangheli și sfinți (*Sfânta Parascheva*, *Sfinții Trei Ierarhi*, *Sfântul Ioan Botezătorul*, *Sfântul Nicolae*). Reprezentările cu caracter sim-

bolic, reminiscențe ale unui limbaj iconoclast, ce s-au constituit ca un soi de mărturisire a căutării spirituale a artiștilor Diana Lemnaru, Florin Șuțu, Emanuela Ceapă, Maria Urian, Veniamin Caminschi au putut fi descifrate de către vizitator prin trimiterea la structura credinței creștine: clopotul, biserica, lumina, catapeasma. Aici voi include modul de raportare al artistului contemporan la Divinitate (Ligia Popescu Bălaj, *Spovedania Regilor*) și la actul credinței, prin existența unui dialog artistic actual pe care expoziția l-a pus în valoare. După consumarea actului recunoașterii, vizitatorul s-a aflat în ipostaza descoperirii pure, făcând din contemplare un moment de pură transgresare a temporalității și spațialității. Tentată, poate, de o suprainterpretare, aș spune că în această ipostază vizitatorul devine contemporan cu Divinitatea și participă cu toată ființa la Mântuire prin sacrificiul hristic în imaginile propuse de artiștii Tiberius Adet sau Speranța Ștefănescu. Imaginile devoționale, care sunt numerice superioare celor narative, sunt dezvăluite vizitatorului prin reprezentări de tipul *Maica Domnului Îndrumătoarea* sau *Hodighitria*, care are pentru vizitator rolul arătării Căii pentru salvare, în lucrările de o puternică trăire spirituală aparținând artiștilor Daniela Rîndașu și Marilena Ghiorghită – sau imagini de tipul *Maica Domnului cu Pruncul*, *Eleusa*, ale artiștilor Raluca Vasilescu și Liliana Marin. Maniera de tratare a chipurilor se înscrie pe linia vechii tradiții (Luca Severian, Daniela Rîndașu), la fel și cromatica

cu decorația aurită a halourilor, dar și în culori ce țin de o specificitate identitară națională care conduce către motive tradiționale românești (seria de lucrări ale Speranței Ștefănescu). Un tip de imagine devoțională din categoria contemplării și a descoperirii de sine este *Imago Pietatis* (Emanuela Ceapă, *Iisus*), cu puternică semnificație creștină. Contemplarea morții lui Hristos îl transformă pe vizitator în martor al lucrării de răscumpărare.

Imaginile și formele de reprezentare divine culminează în expoziție cu imaginea de tip *Deisis* aparținând lui Lucian Oprea. Remarcabilă din perspectiva tehnicii mixte folosite, sculptura în relief lemn și amestecul de culori prin care sunt create halourile aurii îl reprezintă pe Hristos Împărat, așezat pe tron, avându-i alături pe Fecioara Maria și Sfântul Ioan Botezătorul, ținând Evanghelia deschisă și binecuvântând, iertând, iertarea fiind, de fapt, căutarea și cheia acestei expoziții. Reunind lucrările în această concepție curatorială, sacral s-a configurat prin limbaje și forme, întărind calitatea artiștilor expozanți, de mesageri ai unei lumi suprasensibile, incluzând și rolul vindecător al artei.

ACTUALITATEA CULTURALĂ

Pornind de la „exprimarea cât mai exactă a propriilor gânduri și sentimente”, dar și „formularea gramatical corectă a frazei”, deziderate exprimate de coordonatoarea Dana Sînziana Constantin la primul număr al revistei semestriale **Atelierul de chimii stilistice** (sept. 2018–mart. 2019), editate de Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga”, s-a ajuns în prezent la nr. 6, intitulat „Undeva, la finalul acestei lumi” (sept. 2021–mart. 2022, 76 p.)

În viziunea grafică a tinerilor autori, în special liceeni, atelierul a ajuns în prezent la o schimbare de „generație”, când cei mai mari au plecat deja spre facultăți în diferite zări, iar acest număr arată, prin schimbul de ștafetă, o frumoasă continuitate cu tradiționalele cenacluri păstorite de Biblioteca Iorga, unde s-au format nume precum poetul Ion Stratan, prozatorul Florin Sicoe sau pictorița Patricia Popescu.

Au scris aici, în *Atelierul de chimii stilistice*, și nume precum Visarion Vasile („Prune”, o proză de bună observație behavioristă) sau Melania Miriam Stan, cu scene din viața de graffer: „Îmi scriu numele cu carioca pe stâlpi și las ochii curioși să îl cunoască” („Noi locuim noaptea”) în „Lacul,

seara, dansând”, nr. 3, sept. 2019–mart. 2020. În actualul număr, despre „lumea aceasta infinită a cuvântului și a jocului inefabil din jurul său” (Dana Sînziana Constantin), cu prezentarea plastică de Andreea Ioniță, studentă la Arte, scriu acrostihuri metaforice Georgescu Adriana-Elena, divagații mitologice Nicolae Gligor („Pandora”), Amelia Lungu spune că „prețul pentru a-mi citi cartea minții diferă de la o persoană la alta” (cartea ar purta titlul „Dicționar detaliat despre tine”), Manea Ana Maria face însemnări la persoana întâi („De multe ori am impresia că nimic nu e adevărat, că-mi făuresc propriul adevăr, că lumea asta nu e atât de rea, că nu-s reguli, că nici corect sau greșit nu există”), Pătru Ana Katarin trasează viziuni black metal, Rose Popa exersează notația diaristică în „Morpheus” despre „realitatea în care trăiesc” și „realitatea în care trăim”, Codruț Săraru descoperă cu inorogi și zâne, Nicoleta Staicu are lecturi din proza științifico-fantastică de tip *Metro 2033* de Dmitri Gluhovski, iar Tărtăreanu Raluca, un stil „alternativ”, cu o corectă frecvență a istoriei în notațiile din „Prolog”.

Tipărit în condiții elegante, ce amintesc de noua serie a *Gazetei cărților*, publicație a aceleiași Biblioteci „Iorga” ce pare că a încetat să apară, *Atelierul de chimii stilistice* creează o necesară emulație pentru gust și exprimare literară în rândul adolescenților.

Ne-a părăsit **Mircea Anghelescu** (12 martie 1941-22 aprilie 2022), reputat specialist în mentalitățile și evoluția gustului de la finele secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, autor al unor concepte fundamentale pentru istoria noastră culturală, precum cel de preromantism sau premodernitate.

Ivanovici, Sanda Golopenția, Mihaela Mancaș, Liliana Ionescu, Irina Bădescu, Sorin Alexandrescu, Virgil Nemoianu, Toma Pavel, Const. Eretescu, Mihai Zamfir sau Radu Niculescu. Ironia sorții face ca un volum aniversar „în onoare”, de la împlinirea vârstei de 80 de ani, să nu fi fost încă editat din cauza suptării de fonduri a Muzeului Literaturii Române, operată de Primăria București.

Mircea Anghelescu rămâne prin volume precum *Preromantismul românesc* (1971), *Lectura operei* (1986), *Cămașa lui Nessus* (2000), *Mistificațiuni. Falsuri, farse, apocrife, paste, pseudonime și alte mistificații în literatură* (2008), *Poarta neagră. Scriitorii și închisoarea* (2013), *Lâna de aur. Călătorii și călătoriile în literatura română* (2015).

Atent, deopotrivă, la teoria literară sau la chestiuni de literatură a exilului, Mircea Anghelescu aparține unei generații universitare de excepție, cu nume precum Ioan Petru Culianu, Silviu Anghelescu, Victor

Petruța Stan, *Revolta unui cobai. Miron Radu Paraschivescu – diaristul*, cuvânt-înainte de Eugen Simion, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2022, 500 p.

Monografia Miron Radu Paraschivescu arată un destin intelectual provocator, cu lumini și umbre, care a dat o notă aparte literaturii noastre moderne; la origine o teză de doctorat, coordonată de Eugen Simion, *Revolta unui cobai* este o lucrare ce readuce în discuție o personalitate specială, mai ales pe baza unor documente inedite. „Petruța Stan, spune Eugen Simion, ne oferă prilejul să vedem cum se poate înțelege mai bine opera ereticului Miron Radu Paraschivescu, iar din documentele scoase acum la lumină putem cunoaște mai bine viața lui publică și intimă (taciturnă, după o formulă a lui Michel Tournier)[...] D-na Petruța Stan a întocmit în stil pozitivist o excelentă lucrare documentară, a adus informații inedite despre un scriitor atipic (Miron Radu Paraschivescu) în lumea comunistă și a interpretat, după opinia mea, corect documentele pe care le-a descoperit. Capitolul despre «Femeile» lui Miron Radu Paraschivescu (socotit în lumea literară românească un insațiabil Don Juan de periferie în tradiția lui Anton Pann) arată că Petruța Stan are un umor intelectual de calitate.” La Casa de Cultură „I.L. Caragiale” din Ploiești se află în pregătire un masiv volum de corespondență literară, sub îngrijirea competentă a Petruței Stan, din care revista noastră a publicat fragmente în numărul din februarie 2022.

UN BOICOT PERSONAL ȘI ALTE GÎNDURI DESPRE „REȚELELE SOCIALE”

Ion Bogdan Lefter

Forme de comunicare fiind, vorbitul și scrisul presupun ca mesajele să ajungă de la emițători la destinatari. Folosim sunetele articulate și înșirăm litere și semne de punctuație ca să le transmitem ceva altora. Conversăm cu ei sau le strigăm ce-avem de spus și facem în așa fel încât textele scrise să ajungă sub ochi dispuși să le parcurgă. Așa a fost dintotdeauna, de la începuturile „socializării”, și-așa va continua să fie. Multă vreme vorbitul a fost „con-vorbire”, presupunând apropierea în spațiu a unor persoane care să se-audă unele pe celelalte. Pe urmă s-a inventat „tele-vorbirea”, prin sunete transmise la distanță: „tele-fonie”. Oamenii din vremurile vechi și din cele mai noi, pînă la recenta modernitate, și-au scris mesajele pe ce „suporturi” au avut la îndemînă, din diverse materiale, pînă la hîrtia industrială, și și-au tot expediat „răvașe”, scrisori și telegrame, au lăsat bilețele pe mese ori lipite pe uși, au dau la tipar texte care să fie apoi difuzate, afișate, atașate obiectelor cotidiene, citite și folosite fie utilitarist, fie doar spre a fi contemplate pentru frumusețea lor, pentru valoarea lor literară. Cine s-a trezit vorbind de unul singur a primit un diagnostic ferm: nebunie. Cît despre scrisul doar pentru sine, a fost uneori practicat ca „terapie” individuală, însă pînă la urmă s-au publicat și jurnale dintre „cele mai private”. Oricum, majoritatea autorilor de notații zilnice – dacă nu toți – ascund în pliurile conștiinței lor speranța sau teama că intimitățile „împărtășite” doar hîrtiei vor fi descoperite și citite cîndva, ceea ce echivalează deja cu o relație între sine și alteritate. Pînă

la urmă se și întîmplă: „indiscreții” scot la suprafață textele secrete și, dacă sînt interesante și expresive, vor fi publicate măcar „postum”, după ce mărturisitorii nu mai sînt.

Și-am ajuns și-n postmodernitatea computerizată. Textele au început să fie scrise pe ecranele din fața „utilizatorilor”. De unde trebuiau transmise cumva către alții! Așa că s-a inventat cuînd interconectarea, „rețeaua”, „Inter-netul”. Scrisorile s-au comprimat în mesaje scurte, poșta a devenit „electronică”, expediția se face prin diverse sisteme informatice, între calculatoare sau telefoane „inteligente”.

Pasul următor: au apărut „social media”, traduse în românește drept „rețele sociale” (deși sintagma din englezeasca de origine înseamnă „medii sociale”, „spații sociale”, iar „social network” = „rețea socială” nu e doar o virtualitate de comunicare extinsă, ci ansamblul relațiilor stabilite între persoane care colaborează efectiv). S-a răspîndit la noi și varianta „...de socializare”, ceea ce sporește impresia că e vorba despre o modalitate de a fi împreună, de a-ți face prieteni, de-a conversa-„socializa” la propriu. Cîteva asemenea „rețele” au devenit faimoase, unele au falimentat, altele le vor lua locul. Iar fondatorii lor, considerați „minți strălucite”, „vizionari” contemporani, s-au îmbogățit, devenind multi-miliardari, proporțional cu numărul de „utilizatori” conectați la serverele companiilor lor.

Observațiuni:

• Nu e – de fapt – mare „filozofie” în apariția „rețelelor sociale”. A contat mai degrabă rapiditatea cu care s-au lansat cînd progresele tehnologice le-au făcut posibile. Ideile

„vizionarilor” au fost simple, foarte simple, simplissime: mesaje, fotografii, „Story”-uri, comentarii, „Like”-uri, adică modalități de comunicare similare – dar drastic simplificate... – celor din vremurile vorbitului față-n față și-ale scrisului de epistole, pliante promoționale și cărți imprimate pe hîrtie, doar că ne punem acum în legătură în „universul virtual”, prin Internet, „on-line”.

• Ele, „rețelele sociale”, nu generează o comunicare largă, planetară, doar creează iluzia c-ar fi așa. Milioanele și miliardele de utilizatori nu comunică toți cu toți: stau grupați în comunități mici, în cercurile lor de cunoștințe, colegi, „prietenii” (de cele mai multe ori cu ghilimele, adevărata prietenie fiind cu totul altceva...), în „bulele” în care se simt lecuiți de singurătate, luați în seamă, importanți.

Drept urmare, m-am decis să aplic „rețelelor...” un boicot personal! Din cele două motive mari care s-au dedus: nu vreau să susțin iluzia „comunicării planetare”; și nici să contribuim la îmbogățirea nemeritată a celor care vînd această iluzie!

Opțiune strict individuală. Recunosc că, dacă aș mai face – bunăoară – o revistă, cum am tot promis de-a lungul anilor de cînd am oprit-o pe precedentă, aș folosi toate canalele de expunere, inclusiv „rețelele...” însă fără să abandonez formulele mai vechi, tot informatice („electronice”) sau mult mai puțin „tehnologizate”, dar utile, eficiente, obligatorii pentru cine nu vrea să rămîn prizonier al unei „bule” strîmte de comunicare, al iluziei că, exact în clipa în care și-a deschis un „cont” sau și-a inaugurat o „pagină” în „universul virtual”, a și devenit brusc „planetar”...

BASCHET. CSM Ploiești bate la ușa marii performanțe

Mihai Ioachimescu

Iubitorii sportului știu că Ploieștiul nu înseamnă doar fotbal. Baschetul a câștigat mult în clasamentul afectiv al fanilor și se părea, cu ceva ani în urmă, că Ploieștiul devenise un punct fix pe harta baschetului românesc. Nume precum Cătălin Burlacu, Levente Sziarto sau regretatul Toni Alexe scriau istorie la Sala Olimpia, dar și în Europa. După cum se știe, proiectul acela a avut un punct final și baschetul ploieștean a intrat într-un con de umbră. Promovarea, anul trecut, a echipei de baschet CSM Ploiești (seniori) în primul eșalon a fost primul pas către o normalitate pe care ne-o doream cu toții. Trioul care s-a ocupat de destinele baschetului ploieștean (manager general Ionuț Ivan, antrenor principal Mihai Popa, preparator fizic Robert Munteanu) a reușit o clasare în apropierea playoff-ului, dar a câștigat și inimile tinerilor suporterilor.

Victoriile cu echipe titrate cum ar fi CSU Sibiu, SCMU Craiova sau CSU Oradea ne-au dovedit că, în scurt timp, dacă va exista aceeași atmosferă propice, vom putea ataca pozițiile fruntașe. Satisfacția este și mai mare dacă observăm că în lot avem opt jucători ploieșteni (Bogdan Popa,

Vlad Negoitescu, Daniil Odysseas Iancu, George Angelian, Codruț Dinu, Robert Pătraru, Mihai Comănescu, Luca Dănescu), jucători care au un potențial mare, după cum ne declara antrenorul principal. Tot de la dânsul am înțeles că, în sezonul viitor, primul eșalon se va mări de la 16 echipe la 18 echipe, obiectivul echipei fiind clasarea în prima jumătate a clasamentului și accederea în turneul play-off.

Câștigul cel mare este însă interesul în creștere al copiilor orașului. În acest moment, la CSM Ploiești există 200 de copii cooptați la secția de baschet. Fiind martor ocular la turneele naționale desfășurate la Ploiești (fete U 16, băieții U 13), am realizat că grupele noastre de copii produc și talente, și rezultate.

Succesul grupei de băieți (U 13)

în campionatul național, după o evoluție încântătoare, nu a făcut decât să confirme supremația ploieșteană la această categorie de vârstă. Îmi face o deosebită plăcere să vă amintesc numele campionilor, nume de care, cu siguranță vom mai auzi: Săndulescu Roberto, Borcan Vlad, Iordăchescu David, Nicolae Andrei, Mihalea Tudor, Mihalea Teodor, Barbu Filip, Tudorie Rareș, Petre Alexandru, Coniac Ciprian, Ilie David, Dobre Ștefan, Coman Darius, Vasile Eduard, Radu Rareș și Enache Richard.

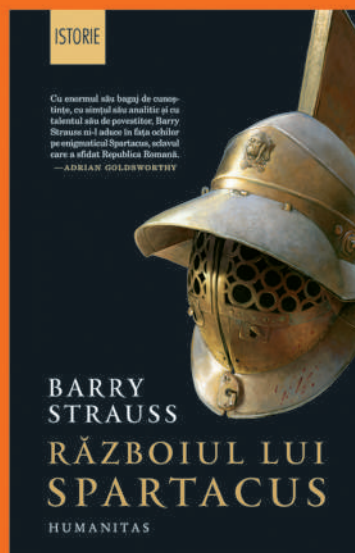
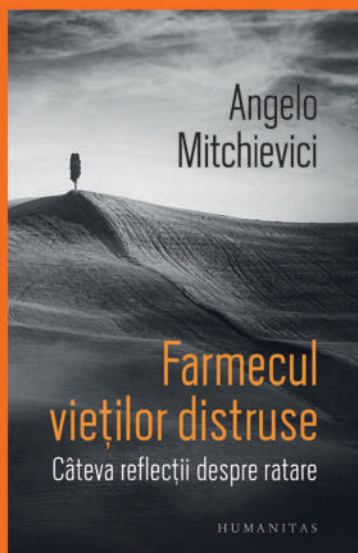
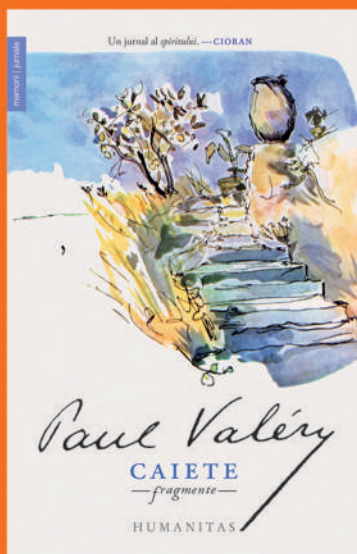
Performanța de la U 13 este notabilă, dar nu trebuie omise nici rezultatele bune ale celorlalte grupe. Astfel, grupa de fete (U 16) a ocupat locul cinci în Turneul Național (desfășurat la Ploiești), grupa de băieți (U 16) a câștigat bronzul național la București, iar băieții (de la U 19) au câștigat bronzul la Turneul Final de la Târgoviște.

Nu pot să închei acest periplu în lumea baschetului ploieștean fără a aminti de suporterii ploieșteni. Sala Sporturilor a devenit, din nou, un magnet pentru tinerii orașului. De fapt, pe lângă trofee câștigate, locul din inimile oamenilor este cel mai mare câștig. Sunt sigur că tinerii baschetaliști ne rezervă multe surprize plăcute în viitor.

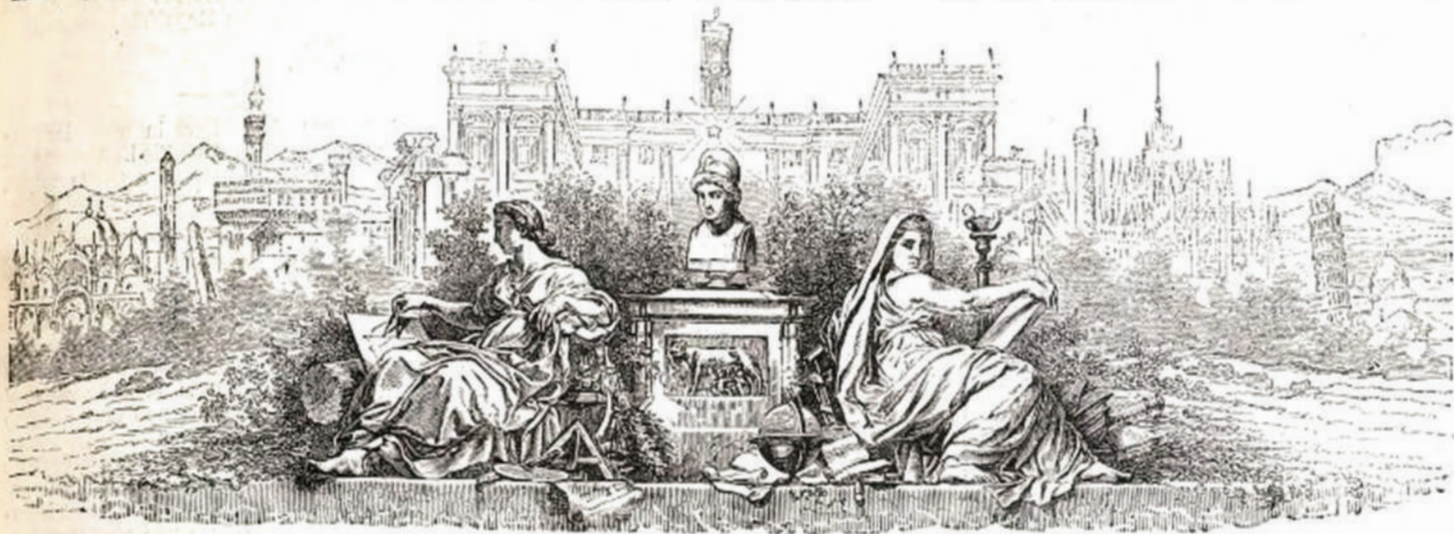

Noutăți

HUMANITAS

L'ILLUSTRAZIONE ITALIANA

Lire 25 l'anno. - Centesimi 50 il numero.

Anno V. - N. 6 - 10 febbrajo 1878.

Fratelli Treves, Editori Milano.

ENTRATA DEL PRINCIPE CARLO DI RUMENIA A PLEWNA. (Da uno schizzo del signor Nicola Lazzaro).